

Lord Raffles

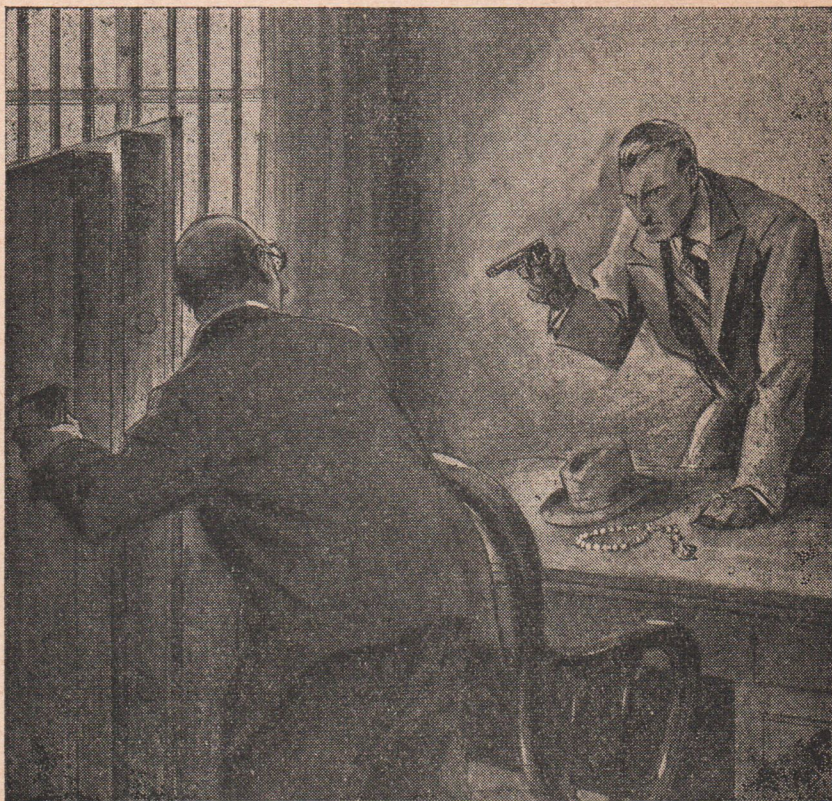
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE HOLLANDSE FILMSTER

N° 2672

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Hollandse Filmster

HOOFDSTUK I

EEN VERGEEFSE WAARSCHUWING

Als iemand het geweten zou hebben, dat Else Golding, de bekende filmster naar Hollywood was gekomen, dan zou zij zelf wel voor de nodige publiciteit hebben gezorgd, uit vrees misschien, dat de bladen haar aanwezigheid over het hoofd zouden zien. Dit was echter niet het geval, want Paramount, die haar geëngageerd had, had ook voor een uitstekende, hoewel dure, publiciteitsman gezorgd.

Deze maatregel van de bekende, grote filmmaatschappij was misschien niet helemaal overbodig. Want Else Golding, begon wel aardig naam te maken, maar was eigenlijk nog een tamelijk onbeken-

de persoonlijkheid. Haar ster was plotseling aan het firmament van de filmwereld verschenen. Een paar jaar geleden heette zij nog eenvoudig Betsy Gondeket. Zij was geboren in een Nederlands polderdorp en waar zij het talent, dat zij ontegenzeggelijk bezat, vandaan had, daar begrepen de ingewijden niets van.

Maar hoe dit ook zij, binnen ongehoord korte tijd had zij carrière gemaakt en toen een producer van Hollywood, die in Europa voor zaken rondreisde, haar maar één keer gezien en gehoord had, aarzelde hij geen moment met haar een contract voor te leggen,

dat, als de voorwaarden bekend zouden worden, menig oudere filmspeelster- of -speler razend jaloers zou maken.

Maar hoe begaafd en geroutineerd het jonge filmsterretje op haar speciale terrein ook mocht zijn, op één punt was zij nog zo groen als gras. Men had haar daarom aangeraden uiterst voorzichtig te zijn want er waren voorbeelden van zogenaamde filmproducers, die later heel ordinaire oplichters bleken te zijn. Zij had deze goede raadgevingen opgevolgd, maar toen Jack Moser haar een groot voorschot uitbetaalde, begreep zij niet langer te hoeven aarzelen. Dit bedrag, plus het al door haar overgespaarde geld, had zij onmiddellijk belegd in juwelen. Deze behouden altijd hun waarde, zijn gemakkelijk mee te nemen en... kunnen als sieraden worden gedragen.

En Else Golding was ijdel. Dit bleek al gauw, want nauwelijks had zij haar intrek genomen in het Roosevelt Hotel, of zij verbaasde de gérant en het overige personeel en er is heel wat nodig om een Amerikaanse gérant verbaasd te doen staan, door op klaarlichte dag uit de lift te stappen, getooid met een hoeveelheid diamanten, waarvoor zich een keizerin zelfs niet zou hebben geschaamd.

Wat er precies gebeurd was na het ontbijt wist niemand, maar de filmster was uit haar humeur, dat stond als een paal boven water.

Misschien had zij niet goed geslapen, misschien had zij iets gelezen in een krant, wat haar niet aanstond, in ieder geval lag er een wolk over haar jonge gezicht, dat steeds gewend was te glimlachen, en waarvan ook geen foto's bestonden zonder een demonstratie van haar parelwitte tanden.

Eigenlijk gezegd contrasteerden de diamanten wel enigszins met het nijdige gezicht van de filmster, die in gezelschap was van haar sekretaris, een nog jonge man, die echter niet erg ruim in zijn haar zat. De naam van deze sekretaris was Frans Bamberg, hij was een rasechte Hollander, maar hij sprak het Engels even uitstekend en zonder accent, als zijn jeugdige en dikwijls nog-

al lastige werkgeefster het Nederlands sprak.

Hij was een man van een jaar of 34 en hij was al vaker sekretaris geweest van een beroemdheid; kwade tongen beweerden, dat hij daardoor zo snel zijn haar verloren had, ofschoon anderen volhielden, dat dit te wijten was aan een wilde jeugd, die dus waarschijnlijk op zijn 20ste jaar al achter de rug moest zijn geweest.

In ieder geval had mijnheer Bamberg erg veel ervaring, hij was doorkneed in zijn beroep, hij had engelen-geduld en was taai als een gummihak, en meestal verdroeg hij de wispelturigheden, de nukken en de grillen van zijn werkgeefster met bewonderenswaardige lankmoedigheid.

Het tweetal sprak meestal in een wonderlijk taaltje met elkaar, wat onvermijdelijk was, omdat de filmster een levendige natuur had, van de hak op de tak sprong, onophoudelijk van onderwerp veranderde, en het idioom, dat zij gebruikte, liet afwisselen naar de aard van dat onderwerp.

Zij staken zwijgend de reusachtige hotelhall over, nagestaard door de gérant, die beurtelings naar de reusachtige klok midden tussen de beide trapvleugels en naar de juwelen om de hals van de nieuwe gaste keek, en pas toen de filmster vlak bij de draaideur was, keerde zij zich met een ruk naar haar sekretaris toe, en beet hem toe, verre van vriendelijk:

— Blijf je er nog altijd bij Frans?

— Natuurlijk blijf ik er bij, antwoordde Bamberg, met een poging om te glimlachen.

— Maar zij hebben mij verteld, dat het hier gewoonte is om overdag juwelen te dragen.

— Dan hebben ze je wat wijsgemaakt, Else, antwoordde de sekretaris hoofdschuddend. Men doet het noch in Amerika, noch ergens anders.

De filmster keek haar sekretaris met haar blauwgrijze ogen aan en vroeg:

— En zouden mijn collega's in Hollywood het ook niet doen, denk je?

— Beslist niet.

— Prachtig. Dat doet de deur dicht;

dan had ik dus groot gelijk, mijn juwelen om te doen. Ik wist toch wel, dat ik de goede weg had gekozen, riep Else triomfantelijk uit, en toen stormde zij met zoveel haast de draaideur door, dat haar sekretaris door twee vakken van die deur van haar gescheiden werd, en dus onmogelijk kon voorkomen, dat er een heer tussen de vrouw en hem inkwam, die haar, eenmaal buiten gekomen, op de schouder tikte.

Bamberg werd rood en vroeg, zodra hij daartoe in staat was aan de brutale indringer:

— Wat heeft dat te betekenen, mijnheer? Weet u wie u voor heeft?

— Jawel, miss Else Golding, antwoordde de man kalm, en ik was zo vrij haar op de schouder te tikken, omdat ik bang was, dat zij mij anders zou ontsnappen.

— Heb ik u goed verstaan, noemt u het woord ontsnappen? vroeg Bamberg verontwaardigd. Als u journalist bent, dan had u gisteren op de persconferentie moeten komen, waar miss Golding een interview heeft toegestaan. Ik kan onmogelijk toelaten, dat een enkeling zo vlak voor een moeilijke repetitie zich nu weer bij haar komt opdringen. Verdwijnt u alstublieft.

Inplaats van dit te doen, keek de heer vanuit een hoogte van ruim 6 voet, van onder hoog opgetrokken wenkbrauwen op Frans Bamberg neer en zei toen, nog altijd volkomen kalm:

— Ik verdwijn alleen, beste man, als ik dat zelf nodig vind. Ik heb zeker het twijfelachtige voorrecht met de sekretaris te spreken? Als dat zo is, dan vind ik dat u een vreemde opvatting hebt van uw plicht en van de zaken, waar u zich mee bemoeit.

— Zoiets is mij nog nooit gezegd, barstte Frans Bamberg uit.

— Dat is ook duidelijk aan u te zien! antwoordde de lastige vreemdeling spottend. U had miss Golding moeten wijzen op het onzinnige om op dit uur van de dag en in een stad als Los Angeles zulke kostbare juwelen te dragen. U bent hier niet in Amsterdam, vergeet u dat niet.

Mijnheer Bamberg sloeg dadelijk als

een blad aan een boom om.

Plotseling vond hij die andere een sympathieke, alleraardigste man, en dat kwam alleen maar, omdat die man zijn eigen gedachten had uitgesproken.

— Nu zie je het Else, dat ik gelijk heb, verklaarde hij. Ik heb het je afgeraden om die juwelen te dragen en mijnheer is het met mij eens.

— Maar, caramba, ik heb de juwelen nodig om er mee te repeteren, riep de filmster kwaad.

— Dat kunt u met valse juwelen ook doen. Iedere inspecient kan u daaraan helpen. Paramount heeft die valse rommel bij kilos.

— Maar u denkt toch niet, mijnheer, dat een vrouw als ik, imitatie zal dragen, riep Else Golding vol afschuw uit. Ik liep nog liever regelrecht het water in.

— Ik kan mij dat voorstellen van iemand van uw karakter, miss, ging de vreemdeling onverstoorbaar verder. Maar als u dan beslist die juwelen wil dragen, vervoer ze dan op een wat veiliger manier naar de studio's. Ik zeg u nogmaals dat u hier niet in Amsterdam bent, en iedereen weet, dat het met de veiligheid in die stad ook al niet te best gesteld is, maar het stelt niets voor, vergeleken bij deze stad. Gelooft u mij, miss Golding, u zult hier geen tien stappen hebben gedaan, of zekere elementen zullen weten, ten eerste dat u prachtige juwelen hebt, en ten tweede, dat u een onvoorzichtige vrouw bent, die met die juwelen op een bepaald zorgeloze manier omspringt.

De vrouw stond een ogenblik besluiteloos.

Zij liet haar blikken dwalen over het geweldig grote plein, waaraan het Roosevelt Hotel gelegen is. Het was er heel druk op dat uur. Het krioelde van taxi's, bussen, trams, vrachtwagens en luxewagens.

Vooral de laatste trokken haar aandacht door hun grootte en hun uiterlijk. Het waren over het algemeen wagens met speciaal bestelde carrosseries, en men begrijpt dan, dat men hier inderdaad in het hartje was van die wereld, waar het goud onophoudelijk rolt en waar het met gulle hand wordt rond-

gestrooid.

Het leek haar ondenkbaar en belachelijk, dat men in zo'n stad op klaarlichte dag niet over straat zou durven, alleen omdat men een snoer diamanten ter waarde van honderdtwintig duizend gulden om de hals had. Daar stonden uiteindelijk de knappe, reusachtige agenten, daar reed juist een grote patrouillewagen van de politie voorbij en dan die lachende, blauwe hemel, die enorme wolkenkrabbers, dat uitgestrekte plein met zijn duiven rondom het middenplantsoen, net zoals op het San Marcoplein in Venetië; het leek te gek, dat men in zulk een stad gevaar zou kunnen lopen.

— Bent u van de politie? vroeg zij plotseling, met haar het blanke gezichtje naar de lastige bemoeial gekeerd, die meer dan een hoofd groter was dan zij zelf.

— Niet bepaald van de politie, antwoordde de man glimlachend, maar ik heb toch erg veel met de politie te maken. U zou mij zonder de plank ver mis te slaan, particulier detektive kunnen noemen. Wat doet het er ook toe? De hoofdzaak is, dat ik absoluut bevoegd ben om u te waarschuwen. Ik weet wat er in u omgaat. U ziet deze lachende, vrolijke stad, u ziet de stralende zon, de opgewekte gezichten, de goedgeklede mensen, de flinke politieagenten en u vergeet wat er achter dit alles zit, u vergeet... de onderwereld miss Golding. U bent nog niet helemaal los van het idee een Nederlandse te zijn en u kunt zich volstrekt niet voorstellen welk een hemelsbreed verschil er is, tussen de misdaad in Amsterdam en die in New York, die weer niet te vergelijken is bij het bendewezen in deze stad.

Want Los Angeles is nog altijd rijk en waard om geplunderd te worden. En zij wordt geplunderd, dat verzeker ik u. U zult de studio niet bereiken, hoe u ook reist met de tram, die naar Hollywood rijdt, met de trein, met een taxi, of een gehuurde luxe-wagen, of het is bekend bij tien, twintig boeven, die u zullen bespieden, die uw gewoonten zullen leren kennen, en die u binnen een week uw prachtige sieraden zullen

hebben ontstolen.

U gelooft mij niet?

— Ik weet het niet, wifelde Else Golding.

— Wel, wacht dan maar eens af, zei de man ongeduldig. U vertrouwt natuurlijk op uw begeleider. U kunt zich niet voorstellen, dat iemand het zou durven midden op straat een vinger naar u uit te steken, en toch verzeker ik u, miss Golding, dat in deze stad gemiddeld per dag vijf of zes overvallen plaats vinden, en dat niet alleen 's nachts, maar ook als de zon aan de hemel staat. Leest u dan geen kranten?

— Ik lees ze, zonder er een woord van te geloven, antwoordde de jonge actrice.

— Dat is op zich zelf een bewonderenswaardig beginsel, en als het meer werd toegepast, zou de wereld waarschijnlijk heel wat gelukkiger zijn, vond de vreemdeling, maar het zou toch niet kwaad zijn, als u heel wat dingen, die er in staan maar liever wel geloofde.

— U neemt mij de woorden uit de mond, riep Frans Bamberg uit.

— Dat was mijn bedoeling niet, mijnheer, u kunt ze wat mij betreft terugkrijgen. Wat denkt u te doen miss Golding?

De filmster wierp het mooie hoofdje in de nek, keek de lastpost hooghartig aan en zei vastberaden:

— Ik ben niet bang. Ik denk er niet aan, mij bang te laten maken, door iemand, die ik niet eens ken. En ik geloof ook niet aan al die praatjes. Ik ben van plan, met mijn juwelen aan, door Los Angeles te gaan, en naar de repetitie in de studio.

De vreemdeling gaf niet direkt antwoord, maar keek de filmster doordringend aan. Pas na enige ogenblikken zei hij nadrukkelijk en met zijn gezicht dicht bij dat van haar:

— Als dat zo is, miss Golding, dan kan ik u dat natuurlijk niet beletten. Maar luistert u dan eens goed naar mij. U gaat nu naar de repetitie, nietwaar? Nu, ik durf u bijna voorspellen, dat u die prachtige diamanten, niet meer zult hebben, net wanneer u ze nodig zult

hebben. Om duidelijker te zijn: ik zou bijna met u durven wedden, zo onvoorzichtig bent u, dat uw halsnoer gestolen zal zijn, voor we drie uren verder zijn.

De vreemdeling had met zoveel nadruk en ernst gesproken, dat zelfs de luchthartige Else er van onder de indruk kwam. Wat mijnheer Bamberg betreft, hij was er bleek van geworden.

Toen echter schudde Else het blonde hoofdje en zei bijna tartend:

— Nu, wie u dan ook bent, die wedenschap zult u verliezen.

— Dat zou ik niet zo zelf verzekerd volhouden, miss Golding, hernam de onbekende ernstig. U denkt natuurlijk bij u zelf: Ik zal het snoer in mijn handtas bergen, ik zal het mijn sekretaris in bewaring geven, ik kan het wegsluiten in het ijzeren kistje, dat op mijn kamer staat, en zo kan ik het meenemen naar Hollywood, maar dat alles zal u niet helpen, als het lot eenmaal beslist heeft, dat dat collier zal worden gestolen, miss Golding.

— Juist vandaag?

— Juist vandaag.

— En binnen drie uren?

— Binnen drie uren, antwoordde de onbekende.

Else Golding liet haar luidste, helderste lachje horen, het klaterende lachje dat al miljoenen bioscoopbezoekers in verrukking had gebracht en zei plotse-ling weer ernstig en met een harde uitdrukking in haar ogen:

— Het is niet mijn gewoonte, mijnheer, mij van bedreigingen iets aan te trekken.

— Het is geen bedreiging, het is een waarschuwing, miss Golding.

— Noem het zoals u wilt, ik ben gewend mijn eigen wil door te zetten.

— Ook als die sport u ruim honderd duizend gulden kan kosten?

— Ook dan. Kom mee, Frans, heb je mij niet verteld, dat ik duizend dollar boete moet betalen, als ik te laat voor een opname kom?

— Het staat in het contract, bromde de sekretaris. En denk erom, u bent hier niet bij de UFA, die naar je pijpen danste. Ze zijn hier streng als beu-

len, en ze zullen je duizend dollar laten betalen, al was je maar 60 seconden over de vastgestelde tijd.

— Vooruit dan, en wel bedankt voor uw vriendelijke inlichtingen, mijnheer, riep Else uit. En de onbekende kreeg een hoofdknikje, dat menig bewonderaar van de bekende filmster met een fortuin had willen betalen.

Het volgende ogenblik werd zij weggetrippeld naar de rand van het trottoir en wenkte een taxi. Eerlijkheidshalve dient vermeld te worden dat zij de linkerhand daarbij stevig gedrukt hield op haar halskuiltje, waar een paar van de prachtige, beroemde diamanten zichtbaar waren.

Die bemoeial sprak natuurlijk onzin, maar men kan toch nooit weten, en zeker was zeker.

De taxi bracht hen binnen tien minuten naar het centrale station, vanwaar de trein naar Hollywood zou vertrekken, die de korte afstand in een half uur aflegt.

Onderweg babbelde Else honderd uit en Bamberg luisterde beleefd, maar in de vaste overtuiging, dat zijn knappe werkgeefster zoveel sprak, om een onrust te verbergen, die haar ondanks alles niet wilde verlaten.

Dat was maar al te duidelijk te zien aan de krampachtige gebaren, die zij, onwillekeurig naar het kostbare halsnoer maakte.

Toen zij Hollywood bijna bereikt hadden, ging de sekretaris even weg en toen hij weer in de salonwagen terugkwam, waarin nog maar vijf andere reizigers zaten, toen droeg Else haar halsnoer niet meer.

Haar trouwe sekretaris gaf al bijna een schreeuw van schrik, en wees op haar blanke, slanke hals, maar zij zei een beetje verlegen:

— Het is natuurlijk idioot, c'est de la folie, maar ik heb het maar in mijn tas gestopt.

— Goed zo. Dat is een pak van mijn hart. Je hebt de tas toch wel behoorlijk gesloten?

— Natuurlijk.

— Geef mij dan het sleuteltje maar voor alle zekerheid en laat mij eerst

zien of de tas wel goed dicht is.

Else Golding droeg een tas, een geschenk van bewonderaars, uit soepel hertenleer, in grootte tussen een wandeltas en een klein tasje, en dat met een kunstig bewerkt sleuteltje gesloten kon worden.

Bamberg overtuigde zich dat de tas wel degelijk dicht was, deed het sleuteltje in zijn zak en zei met een zucht van verlichting:

— Nu kan ons tenminste niets meer gebeuren. Als zij de tas tenminste goed vasthoudt. Ik zal zo gauw mogelijk voor een eigen wagen zorgen, Else. Dat reizen met een trein is ongemakkelijk en ook gevaarlijk.

Een paar minuten later stopte de trein aan het perron van het landelijke, onder klimop bedolven station van Hollywood.

Aan het station namen zij opnieuw een taxi en reden daarmee naar het geweldige terrein, waar Paramount zijn studio's heeft neergezet, een aantal gebouwen van glas, staal en beton.

Else Golding had misschien gedacht, dat er een leger van afgevaardigden haar zou komen verwelkomen, en het is zelfs niet zeker, of zij niet half en half verwacht had een soort welkomslied te zullen horen. Maar dat bleek een vergissing.

Er kwam een man in een vuilwitte tennispantalon en een vaalgrijze trui, die een hele beroemde regisseursnaam droeg, die haar stevig de hand drukte en zei, dat ze net op tijd was.

Men wees haar een kleedkamer aan, warm en benauwd, ofschoon ze groot genoeg was en het was haar tenminste

een voldoening, dat de deur versierd was met de beroemde, koperen ster.

— De sleutel, Frans, beval Else, zodra zij haar nieuwe omgeving had verkend.

— De sleutel? Waarvan, Else? vroeg Bamberg.

— Are you crazy? Natuurlijk de sleutel van mijn tas. Vlug een beetje!

— Van je tas? En die geef ik je nog geen vijf minuten geleden, beneden in de hall van het hoofdgebouw.

De filmster verschoot van kleur en keek haar sekretaris aan met ogen, die het publiek maar zelden te zien krijgt.

— Geen grapjes, alsjeblieft, Frans. Daarvoor ben ik niet in stemming. Ik ben helemaal niet in de hall geweest, want ik ben buitenom gegaan en jij hebt mij de sleutel niet gegeven.

— Maar je tas hangt open, schreeuwde Frans Bamberg.

Else Golding rukte de tas naar zich toe en gaf een gil.

Zij viel neer in de stoel, die gelukkig net achter haar stond en kreet:

— Gestolen! Het haissnoer is weg!

En met doodsbleek gezicht keek zij de sekretaris aan, die zijn knieën voelde knikken en stotterde:

— Die man had dus gelijk met zijn waarschuwing! Honderd twintig duizend gulden naar de maan.

— Dat is nog niet eens het ergste, jammerde Else, zich met beide handen in haar haar woelend.

— Niet het ergste, wat kan er dan nog erger zijn?

— Dat ze vals zijn, stommeling, en dat ik voorgoed onmogelijk ben, als dat wereldkundig wordt.

HOOFDSTUK II

HET ONDERZOEK

Een ogenblik stonden de beroemde actrice en haar sekretaris elkaar verstomd aan te kijken.

Misschien was Bamberg wel degene, die het ergst verbluft was.

Uit de aard van zijn beroep wist hij erg veel van zijn werkgeefster af, maar hij had er nooit het flauwste vermoeden van gehad, dat zij valse juwelen had kunnen bezitten.

Die bekentenis was haar dan ook eigenlijk meer ontsnapt in de eerste schrik en het was duidelijk aan haar gezicht te zien, dat zij er al spijt van had.

Maar dat het waar was, daar twijfelde Bamberg geen ogenblik aan. Het was zuiver impulsief geweest, en als een echte vrouw vond Else Golding het veel erger, dat door de diefstal zou kunnen uitkomen, dat zij valse juwelen droeg, dan dat zij geleden zou hebben door die diefstal, als ze eens echt waren geweest.

De jonge vrouw begon plotseling wanhopig heen en weer te lopen, haar kleine handen gebald en telkens opnieuw uitroepend:

— Hoe is het mogelijk! Hoe is het mogelijk! Wij zijn toch geen van beiden gek. Ik weet heel zeker, dat ik jou het sleuteltje niet gevraagd heb. Als het moet, steek ik er mijn hand voor in 't vuur.

Bamberg wilde iets zeggen, maar hij hoorde voetstappen naderen en hij had

nog maar net de tijd, om haar zacht de raad te geven:

— Houd je mond over die diefstal.

— Ben je nu gek? Mijn mond houden? Ik moet ze juist tot iedere prijs terug hebben, mijn diamanten.

— Zeg dan tenminste niet dat ze vals zijn, riep de sekretaris haar toe op een wanhopige toon.

— Dat zal ik zeker, antwoordde de vrouw. Ik zou nooit durven bekennen, dat ik op klaarlichte dag met namaakjuwelen over straat ben gewandeld. Men zou mij uitlachen, ik zou voorgoed onmogelijk zijn.

Maar toen moest ze ophouden, want de deur ging open, zonder dat er zelfs geklopt werd en er kwam een man binnen, in hemdsmouwen en zonder boord, zo dik en groot als Else Golding alleen nog maar in haar dromen had gezien.

— Even voorstellen, zei hij kortaf. Caspar Fountain, anders gezegd, Cas, produktieleider. Bent u klaar? Wie is die heer? Ik zie dat u nog niet eens geschminkt bent. Wilt u wat voortmaken? We staan te wachten. Iedere minuut is hier kostbaar. Iedere sekonde zou u kunnen zeggen. Aangenaam met u kennis te hebben gemaakt, ik zal de kapper sturen. Over vijf minuten draaien we. Wie is die heer? Maar dat heb ik al eens gevraagd. Het doet er ook niet toe. Vijf minuten dus.

En na deze paar zinnen die er op horende, hijgende toon, waren uitgeko-

men, greep de dikke man weer naar de deurknop en schoof zijn zwaar lichaam naar buiten, zonder dat Else ook maar een woord had kunnen zeggen.

En nauwelijks was de deur weer met een dreunende slag dichtgevallen of de filmster barstte verontwaardigd uit:

— Dat is kras! Daar houdt toch alles mee op. Zoiets is me nog nooit overkomen. Die kerel behandelt me alsof ik de eerste de beste dienstmeid ben, een winkeljuffrouw.

— Dat schijnt hier zo de gewoonte te zijn, zei Bamberg schouderophalend. De mensen zijn hier zo kort aangeboden en kribbig geworden, omdat de zaken miserabel gaan. En daar ze nooit overdreven beleefd zijn geweest, kun je het resultaat ervan dus wel begrijpen.

— Maar ik verzet geen voet, voordat die zaak met de juwelen is opgehelderd, zei de vrouw, stampvoetend van drift. Ik ben toch niet de eerste de beste. Eerst moet er werk worden gemaakt van die brutale diefstal. Wat is er dat nu weer voor een.

— Dio Santo, wat laat die man me schrikken.

Deze uitroep kwam nu van een man van een jaar of veertig met wapperende leeuwenmanen, die de deur had opengetrokken, ook al zonder kloppen, en die een platte tas droeg, die hij dadelijk op tafel neerzette met de woorden:

— Even voorstellen Pat Horrid, chef-kapper. Wie is die heer? Doet er ook niet toe, grote haast, madam Golding.

— Maar spreken die mensen hier dan allemaal in telegramstijl! riep de vrouw uit. Ik wil niet geschminkt worden, mijnheer, tenminste voorlopig niet. Men zal op mij moeten wachten. Ik heb een aanklacht. Ik ben op weg van mijn hotel hierheen van mijn juwelen beroofd. Mijn kostbare, beroemde diamanten. En ik verzet geen voet, hebt u mij goed verstaan, geen voet, voordat die zaak is opgehelderd.

— De klachtenafdeling is mijn terrein niet, madame, zei mijnheer Horrid kortaf. Dat moet u met uw persman bespreken.

— Klachten? riep Else, nu knalrood van drift. Het is geen klacht. Ik recla-

meer alleen. Ik wil de politie hier hebben. Ze hebben mij gezegd, dat jullie een speciale detectivedienst hebt.

— Het is dus waar? vroeg de chef-kapper verbluft. Ben u werkelijk bestolen?

— Geloof je, dat ik het uit mijn duim zuig, man? Hier, mijn sekretaris kan het bevestigen.

— Dan zal de opname een kwartiertje moeten worden uitgesteld. Er is hier een vaste politiepost op het terrein. Ik zal Jok Milk bij u sturen, dat is onze beste detektive. Zo, dus deze heer is uw sekretaris. Heeft hij een bijzondere machtiging?

— Waarvoor machtiging, om mijn sekretaris te zijn? vroeg Else ongeduldig.

— Nee, om hier binnen te komen. Men is hier erg streng geworden de laatste tijd. Mijnheer zal een kaart moeten hebben. Een groene kaart, bedoel ik.

— Wat mij betreft alle kleuren van de regenboog, maar eerst wil ik mijn aanklacht indienen, riep Else woedend uit. Het is hier een dievenbende, en ze hadden in Amsterdam wel gelijk, mij te waarschuwen.

Mijnheer Horrid haalde zijn schouders maar eens op, een gebaar dat erg veel gemaakt wordt in Hollywood de laatste jaren en verdween weer, zoals hij gekomen was, dat wil zeggen als een stormwind.

Else Golding keek met een wit gezicht naar de deur en stamelde:

— Als ik dat geweten had.

— We hebben het geweten! zei Bamberg. We zijn genoeg gewaarschuwd, maar we hebben het niet willen geloven. Het is een reusachtige fabriek hier, jij bent gewoon een van de velen. Ik ben helemaal maar een stofje, een pluisje, ik ben niets. Maar boos ben ik er niet om. Dat is eenmaal Amerikaans.

Voor de derde keer ging op dat ogenblik opnieuw de deur open en er kwam een lange, magere man binnen, die onmiddellijk begon met een scherpe, krakende stem:

— Even voorstellen Jok Milk, detektive van het posthuis hier. Die vieze haarknoeier praat over een diefstal,

waarvan u het slachtoffer geworden bent. Is het de moeite waard?

— O nee, zei Else schamper, het gaat alleen maar over een halssnoer van diamanten, ter waarde van honderd twintig duizend gulden.

— En dat is werkelijk gestolen? vroeg de detektive, de jonge vrouw scherp opnemend, want als dat niet het geval is, dan zult u naar uw persagent moeten.

Bamberg, die meende te zien, dat Else aan het einde van haar krachten was, merkte echter snel op:

— In ons hotel kan het hele personeel er een eed op doen, dat miss Golding met haar diamanten collier om is vertrokken. Daarna is er de chauffeur, die het ook heeft gezien. In de trein droeg miss Golding het nog altijd, en ook dat kan bevestigd worden door de vijf of zes reizigers, die ook in de salonwagen zaten, want miss Golding had haar mantel losgemaakt, en iedereen kon het sieraad zien.

— En bij het uitstappen? vroeg Milk, die nog niet helemaal overtuigd scheen te zijn.

— Toen droeg miss Golding het snoer in haar handtas bij zich.

— Deze? vroeg Milk, de tas van de tafel grijpend en bekijkend. Dat is een stevige tas en die met een sleutel gesloten kan worden. Waar is nu dat sleuteltje?

De detektive keek van de een naar de ander, maar hij kreeg geen antwoord.

Hij bekeek nog eens aandachtig het slot en ging met enig ongeduld in zijn stem verder:

— Dit slot is niet geforceerd. Er is nauwelijks een krasje op te zien. Het moet met de sleutel, die er op past, geopend zijn. En ik vraag u dus nogmaals, waar die sleutel nu is.

En daarna begon Frans Bamberg met een haperende stem de zaak toe te lichten.

— De kwestie is deze, beste man. Wij kwamen tegelijk het gebouw binnen, miss Golding en ik. In de reusachtige hall, beneden, was het vrij druk. Ik werd aangesproken door een mij onbekende heer, maar miss Golding liep door

in de richting, die haar werd aangegeven door een groom. Ik verloor haar dus even uit het oog.

— En zij droeg de tas? viel Milk hem in de rede.

— Zij droeg de tas met de juwelen erin. Een ogenblikje later, net toen die heer afscheid van mij had genomen, kwam miss Golding terug en vroeg mij om het sleuteltje. Zij scheen nogal haast te hebben.

— Maar daar is geen sprake van! riep de vrouw ongeduldig uit. Ik ben helemaal niet terug geweest om het sleuteltje te vragen. Moet ik dat nu nog tien keer herhalen?

Milk keek met zijn sluwe ogen en een soort medelijdend glimlachje naar de sekretaris en mompelde toen halflied:

— Als u nu maar liever eerlijk zei, dat het een truc is, dan kon ik iets ernstigers en degelijker gaan doen. Ik heb werkelijk geen tijd voor dergelijke...

— Maar het was geen truc, viel Bamberg hem heftig in de rede. Wat ik zeg is de waarheid. Ik ben niet gewend te liegen. Miss Else kwam weer terug en vroeg mij de sleutel, en daar blijf ik bij, al moest zo direkt jullie, hele, drommelse santekraam boven mijn hoofd instorten.

— Maar Miss Else ontkent het, riep Milk wanhopig uit.

— En toch is het zo, hield de sekretaris vol.

Milk dacht even na, krabde zich achter het oor, keek nog eens naar het slot van de tas en ging toen peinzend verder:

— Die hall van ons is niet overal even helder verlicht. Er zijn donkere plekjes. Is het dus mogelijk dat een andere dame zich heeft uitgegeven voor miss Else Golding? Het idee, dat een tweede vrouw ter wereld op haar zou kunnen lijken, kwam de mooie filmster zo monsterachtig voor, dat zij bijna brulde van verontwaardiging.

Milk echter trok zich er niets van aan en ging verder:

— Welnu, mijnheer Bamberg. Is het mogelijk wat ik daar veronderstel?

— Blijkbaar, is alles hier mogelijk,

antwoorde Bamberg sarcastisch. Maar ik zou er wel een eed op kunnen doen, dat het miss Golding was. Hetzelfde blonde haar, dezelfde japon, hetzelfde hoedje met de brede rand.

— Daar hebben wij het al, riep Milk triomfantelijk. Die randen beschaduwden het gezicht.

Korenblond haar heeft iedere vrouw, die het hebben wil en dat binnen vijf minuten. Ook dat japonnetje lijkt mij niet zo verbazend ingewikkeld. Het lijkt me dat om de andere vrouw zo'n toilet draagt.

— Hebt u nog meer hoogdravende complimenten van dat soort, mijnheer Milk, vroeg Else scherp. Ik ben dus de eerste de beste. Ik wijk absoluut niet af van het vulgus? Men kan iedere ander vrouw heel gemakkelijk voor mij aanzien? Merci, mille fois! U bent bijzonder hoffelijk.

— U moet het mij niet kwalijk nemen, miss, met hoffelijkheid vindt men geen juwelen terug, wel met nauwkeurigheid. Dus, mijnheer Bamberg, een dame vroeg u het sleuteltje, om haar tas te kunnen openen. Die droeg ze dus? De vraag werd afgevuurd als een geweerkogel, en de sekretaris was er helemaal door verbluft. Hij stotterde:

— Om u de waarheid te zeggen, daarop heb ik helemaal niet gelet. Het is mogelijk, dat zij de tas droeg, het is ook mogelijk, dat zij het niet deed. In ieder geval had zij veel haast, ze stampvoette, en dan weet ik hoe laat het is en ik haaste mij te doen, wat zij mij verzoekt.

— Mooi zo. Het sleuteltje is dus van uw portemonnaie of uit uw zak overgegaan in het kleine handje, dat u werd voorgehouden. Exit miss Golding, of wie zich dan voor haar heeft uitgegeven. Het volgend ogenblik is zij weer verdwenen en met u zijn wij dus feitelijk klaar. Van dit ogenblik af is miss Golding de hoofdpersoon. Dat sleuteltje was natuurlijk bestemd om uw tas te openen, en dat ze open is, is duidelijk. Je heeft maar naar het slot te kijken en te bedenken, dat uw halsandoer eruit is weggenomen.

— Wat een krachtige redeneertrant.

Wat sluit dat allemaal als een bus, hoonde de beroemde filmster. Nu nog mijn diamanten terug en wij zijn, waar wij wezen moeten.

— Alles komt goed, kalm maar, miss Golding, zei de detective koeltjes. Ik verzeker u, dat het dikwijls geen kwaad kan, als men zuiver redeneert. Wij gaan dus verder. U zegt dat u het sleuteltje niet hebt teruggehaald en ik moet u dus geloven. Dat heeft dan een ander gedaan, in uw plaats, iemand die zo sprekend op u leek, in uiterlijk en stem, dat zelfs uw sekretaris zich heeft vergist. Apropos, mijnheer Bamberg, hoe lang bent u in dienst van miss Golding?

— Twee jaren.

— Dat kan in sommige gevallen een hele lange tijd zijn, mijnheer.

— Het wordt hoe langer hoe mooier, riep de filmster boos. Geloof u soms, dat ik hem mishandel of hem niet genoeg betaal?

— Interesseert mij niets, miss Golding. Willen wij verder gaan?

U gaat dus van de hall regelrecht naar deze kamer. U bent er toch regelrecht heengegaan?

— Zeker.

— Hebt u de weg alleen gevonden?

— In het begin wel. Ik vroeg natuurlijk naar het nummer van mijn kamer, maar ze hadden hier allemaal veel haast. Toen heeft een soort kamermeisje zich over mij ontfermd en mij verder de weg gewezen.

— En, was dat kamermeisje blond?

— Vuurrood.

— En met het bekende schortje en het witte kapje?

— Precies! Zo weggelopen uit een film van twintig jaar geleden, zei Else.

— Dat kunt u natuurlijk alleen maar bij overlevering weten, zei Milk glimlachend en met een lichte buiging.

— Gelukkig, u schijnt ook nog te weten wat hoffelijkheid is.

— Laten wij geen tijd verliezen met wederzijdse plichtplegingen, miss Golding, ging de detektive verder, weer helemaal in zijn beroep. Dat kamermeisje met dat rode haar moeten wij natuurlijk zien terug te vinden. Ik wil u wel zeggen, dat ik er hier nog nooit een

heb gezien. De produktieleider houdt niet van rood. Kent u hem?

— Is dat soms die heer, die er uitziet als een nijlpaard? Ja, die is hier geweest en heeft mij tot spoed aange-maand.

— Houd hem te vriend, dat is alles wat ik u kan adviseren, zei Milk droogjes.

— Laat eens zien. Van de hall tot deze kamer is toch zeker wel tien minuten. Hebt u van een lift gebruik gemaakt?

— Eén keer.

— Was toen het kamermisje bij u?

— Ja, dat was met mij ingestapt.

— Stond ze dicht naast u?

— Vlak naast me. De lift was helemaal vol.

— Veronderstel eens, dat ze niet rood was geweest, maar blond, meent u dat ze dan wel wat op u geleken kon hebben?

De filmster scheen een zware strijd te voeren met haar ijdelheid als vrouw, die moeilijk kon erkennen, dat er een ander op haar leek, maar eindelijk gaf zij toch aarzelend toe:

— Ze had grote blauwe ogen, een rond gezicht, gevulde wangen. Ze zag er heel goed uit. Alles goed bekeken leek ze dus wel een beetje op me.

— Nu nog dit: weet u zeker, dat uw tas dicht was, toen u de lift binnen stapte?

— Ik ben er absoluut zeker van.

— En, was ze nog dicht toen u de lift weer verliet?

— Dat weet ik niet zo precies, want toen werd mijn aandacht in beslag genomen door dat kamermisje, dat vriendelijk vroeg of ze mij soms behulpzaam kon zijn.

— En is ze toen meegegaan tot aan uw kamerdeur?

— Tot een paar passen afstand.

— Onderweg bent u niemand tegen gekomen?

— O ja, dat wel, massa's mensen, maar die liepen ons allemaal snel voorbij. Het is vreselijk, zoveel haast hier iedereen schijnt te hebben.

— Niemand is hier in de kamer geweest, voordat u de diefstal ontdekte?

— Alleen mijn sekretaris, maar ik verzeker u dat u in die richting niet hoeft te zoeken.

— Dat denk ik ook niet te doen, miss Golding. Op het hele gebied van Paramount komen geen rode vrouwen voor, of tenminste geen rode kamermisjes. Als Fountain, u weet wel, Cas er een vond, zou hij ze met rattekruid vergiftigen. Hij kan ze niet luchten. Hij heeft drie weken met Macdonald moeten werken, en dat heeft hem voorgoed afkerig gemaakt van rood. U weet natuurlijk wat dit betekent. Dat kamermisje droeg een pruik. Vijf minuten eerder was ze in de hall en met blond haar, het sleuteltje gaan vragen. En toen droeg ze zo'n beige deux pièces, als daar nu over de stoel ligt. U zult toch het met mij eens zijn, dat de coupe, noch de kleur buitensporig zijn. Voorlopig voeg ik hier niets meer aan toe, miss Golding, tenzij u mij nog iets bijzonders hebt te vertellen.

— Ik weet niet, of het bijzonder is, dat ik een paar uren geleden op straat, vóór mijn hotel, tegen diefstal gewaarschuwd ben, door een totaal onbekende man, die er uitzag als een detektive.

— Als een detektive? Dan kan het evengoed een gangster geweest zijn, zei Milk, zijn harde schouders ophalend. Dat bevalt me allesbehalve. Nu, ik zal nog zien, wat ik er aan doen kan, maar ik ben bang, dat het niet veel zal zijn. De schatjes hebben, blijkbaar, weer een nieuwe truc verzonnen en al ben ik uit het vijandig kamp, ik moet ruiterlijk erkennen, dat het een eerste klasse truc is.

— Maar dan ben ik dus in een rovershol terecht gekomen! schreeuwde Else Golding.

— Dat komt men hier in Amerika al gauw, miss Golding, zei de detektive en hij was al bij de deur. Ik zou de moed nog maar niet verliezen, maar de kans dat u de juwelen terugkrijgt, staat als een tegen duizend. U wilt straks wel even op mijn kantoor komen, mijnheer Bamberg, en een nauwkeurige beschrijving geven van de gestolen diamanten.

— Nu, dat ziet er fraai uit, klaagde Else Golding. Stel je eens voor, dat ze

gevonden worden.

— Ik moet er niet aan denken, zei Bamberg benauwd. Je had ook nooit zo gek moeten zijn valse stenen te dragen. Ik heb altijd gedacht, dat je voor een fortuin aan diamanten had.

— Maar die heb ik ook, domoor. Maar dacht je, dat ik zo gek was geweest om die te dragen.

Op dit ogenblik werd er vrij krachtig op de deur geklopt, dadelijk daarop ging ze open en er kwam een neger binnen in een groene livrei, die zonder iets te zeggen en met een grijnslachje, een keurig verzegeld pakje met een brief op de tafel neerlegde en dadelijk daarop weer vertrok.

De filmster en haar sekretaris keken elkaar zwijgend aan.

Toen stak Else de hand naar de brief uit, terwijl Bamberg bedachtzaam het keurige pakje openmaakte.

Het kartonnen doosje, zonder enig

merkteken, bevatte een snoer diamanten en in het briefje las Else Golding, tot haar ontzetting het volgende :

Hooggeachte Miss Golding,

Tot mijn verbazing en grote teleurstelling ben ik tot de ontdekking gekomen, dat ik u vergeefs gewaarschuwd en eveneens vergeefs van uw diamanten beroofd heb. Helaas was het niet, wat ik ervan verwachtte. Zij zijn namelijk vals, ofschoon heel kunstig nagemaakt. Ik veroorloof mij, ze u hierbij weer te laten toekomen en verblijf met de verzekering, dat ik het hierbij niet hoop te laten.

Hoogachtend

Uw dienstwillige dienaar

JOHN RAFFLES.

HOOFDSTUK III

'S NACHTS IN HET HOTEL

Bamberg, die was opgestaan, liet zich in een stoel neervallen, die er van kraakte en steunde, bleek als het papier dat Else hem zwijgend had gegeven en dat hij snel had doorgelezen:

— Het toppunt. Is die man hier? Dan kunnen wij nog een opwindende tijd tegemoet gaan. Maar één ding is tenminste een geluk. Aan het onderzoek komt nu tenminste automatisch een einde.

Hij was opgesprongen, maar Else legde haar kleine hand op zijn mouw, en vroeg levendig:

— Wat ga je doen?

— Natuurlijk Milk achternalopen en hem zeggen, dat hij verder geen moeite meer hoeft te doen omdat het snoer net weer bezorgd is!

— En denk je, dat hij dat zo maar gelooft?

— Dan laten wij hem de brief lezen van de man, die ik altijd als een verzinzel van een romanschrijver heb gezien.

— Ben je gek? riep de filmster verschrikt uit. In die brief staat toch, dat de diamanten vals zijn en dat mag juist in geen geval bekend worden. Ik zou het besterven. Ik zou me hier voorgoed onmogelijk hebben gemaakt.

— Dan laten wij hem de brief niet lezen, en wij zeggen gewoon, dat het een vergissing was, en dat je de juwelen zo maar los in je zak had.

— Dat zal hij nooit willen geloven, Frans. Dat is toch te gek om los te lo-

pen. Hij zal ook zijn mond niet houden. De journalisten komen erachter, ik krijg hier een hele zwerm van die persmensen over de vloer, allen zullen ze het collier willen zien en dan komt het misschien toch nog uit, dat ze zijn nagemaakt. Nee, het is veel beter, dat Milk maar blijft zoeken.

— Ben je dan niet bang, dat die Raffles de zaak openbaar zal maken?

— Geen sekonde. Ze hebben mij gezegd dat hij een gentleman is, en hij zal geen vrouw belachelijk willen maken; de ergste misdaad die er voor een man van eer bestaat.

— Jij gelooft dus in hem? En je hebt steeds aan hem geloofd? vroeg Bamberg verbluft.

— Eerlijk gezegd niet. Maar dat briefje heeft het mij wel beter geleerd.

— Maar zo'n brief kan iedereen schrijven. Het zijn gewone, moderne blokletters, zoals ze op sommige scholen worden geleerd.

— Behalve de ondertekening. We laten het er dus bij, dat ik de juwelen goed verstop en laat Milk maar zoeken, tot hij blauw ziet.

Bamberg had graag een opmerking willen maken, maar hij hield zijn mond. Hij had de ogen van Else gezien en dat was voldoende. Zij zou weer op haar stuk blijven staan. Hij schikte zich dus, voor de zoveelste keer.

En nauwelijks was het snoer goed opgeborgen, of er werd alweer op de deur

gehamerd, en een buitengewoon magere man, die aan een struisvogel deed denken, kwam met een zure hoffelijkheid vragen of het miss Golding misschien eindelijk zou schikken, haar medewerking te verlenen aan de opname.

Het schikte miss Golding. De kapper kwam opnieuw binnen stormen, haar gezicht werd geel geschilderd, haar wenkbrauwen werden bijgepenseeld, een drupje atropine werd in de ooghoeken gedruppeld om de ogen te doen schitteren, haar haar werd opnieuw gegolfd, de filmster verkleedde zich, en ondertussen kuierde de sekretaris over het geweldige terrein, bekeek alles, werd hier en daar ruw opzij geduwd, raakte bijna onder een groot stuk decor, ontweek hier een elektrisch miniatuur trammetje met materiaal, daar een groep cowboys, die op hun kleine paarden voortjoegen, en tenslotte werd hem beleefd maar dringend verzocht niemand in de weg te lopen.

En Else Golding repeteerde intussen, zoals een filmster nu eenmaal moet repeteren, dat wil zeggen, vijftien, twintig keer een kort toneeltje herhalend, dat op het toneel geen tien sekonden in beslag zou hebben genomen.

Zij was dan ook erg vermoeid, toen eindelijk « het sombere nijlpaard » besloot, dat het voor die dag genoeg was geweest. Zij nam snel haar bad in een van de prachtige, goed uitgeruste badkamers, die daarvoor beschikbaar waren, en dat haar weer gedeeltelijk opfriste, en daarna reden zij weer op precies dezelfde manier terug naar Los Angeles, twee keer in een taxi, een keer in de trein.

Zij dineerden in een beroemd hotel, dat zich gelukkig mocht prijzen in het bezit van een voortreffelijke kok, en 's avonds verscheen de nieuwe ster aan het firmament van Hollywood in de grote zaal van « Moonshine Palace ».

Deze zaak stond niet al te gunstig bekend, en de afgelopen weken hadden er zich erg verdachte tonelen afgespeeld, waarbij de politie was te pas gekomen, maar men kon nu eenmaal Moonshine Palace niet overslaan, als men in de filmwereld voor vol aange-

zien wilde worden.

Moonshine Palace was een gelegenheid, waar men nog steeds niet anders dan in rok, smoking en avondtoilet kon verschijnen. Een bezoek daar was een traditie, die niet ongestraft met voeten kon worden getreden.

Zo had men er dus in een ver verleden Charley Benton, Wallace Beery, Bernberg, Mil Bollings, Benton, Pilo Agra gezien, om er maar een paar te noemen, terwijl beroemdheden van de laatste tijd, zoals Linda Orwell, Esther Blanch, Rita Torret, Joan Barnes en ook oude bekenden, als Paulette Watch, Rose Daffo en nog andere er ook waren gezien.

Else bleef daar een paar uren, maakte kennis met de jonge Danbanks, danste een paar keer met hem, verloor in de speelzaal vijf honderd dollars, wat geen beste invloed had op haar humeur, want al was onze bevallige filmster wel niet bepaald gierig, zij gaf toch niet graag geld uit, en soupeerde tenslotte te midden van een heel vreemd en erg gemeleerd gezelschap, voor de helft samengesteld uit filmhelden en heldinnen met een wereldreputatie, en voor de andere helft uit personen, die zij helemaal niet kende, die ontegenzeggelijk keurig waren gekleed, maar die zij niet-temin, als zij de waarheid had moeten zeggen, niet graag alleen op een donkere weg zou hebben ontmoet.

Men had niet eens de moeite genomen, haar aan die lui voor te stellen en iedereen scheen het volkomen in de haak te vinden, dat die heren met hun brillanten en hun al te glimmend haar, hun Italiaans uiterlijk en hun gepolijste nagels, plaats namen aan dezelfde tafel, waar beroemdheden als de beide Barymans, de bijna vergeten Mal Best, Rita Brickford, Buster Keaton en anderen hadden plaats genomen.

Trouwens, de voorstellers zouden wel wat verlegen zijn geweest, als zij de antecedenten van die luidruchtige, ruw lachende en nu en dan ook wel eens vloekende gasten hadden moeten vertellen. Want om het maar kort te zeggen waren het smokkelaars, kidnappers en heel gewone dieven, om van het erg-

ste nog maar niet te spreken.

Als men die lui eens had gefouilleerd, terwijl zij daar zo opgewekt tafelden, dan zou men beslist in de zakken van allen, prima revolvers en brownings hebben gevonden, allemaal met scherp geladen en klaar voor het gebruik.

Maar niemand dacht aan fouilleren, de politie zeker wel het allerminst. Een ogenblik zag men er een welbekende commissaris, die met een vaderlijke glimlach van de deurdrempel af, neerkeek op al die etende, lachende en prattende mensen, waarvan zeker de helft tot de misdadigerswereld hoorde, om daarna een paar woorden te wisselen met Hank Moore en dan weer te verdwijnen.

Else Golding, die al wel het een en ander gehoord had van de hele ernstige en bloedige gebeurtenissen, die pas kort gelden in datzelfde huis waren voorgekomen, richtte de verwonderde vraag tot haar tafelheer, of de politie die Moore dan niet had moeten arresteren, waarop zij ten antwoord kreeg, op een even verbaasde toon, dat dit bezwaarlijk ging, omdat de commissaris «erbij» was.

En met die tamelijk raadselachtige verklaring moest de nieuweling het maar doen. Zij amuseerde zich overigens kostelijk, zij dronk vrij veel van de schuimende champagne, die daar de hele avond in koelemlers klaar stond en bij stromen vloeide.

Om een uur of één in de nacht, toen zij ook werkelijk nauwelijks meer op haar benen kon staan van vermoeidheid, bracht de goedmoedige, lachende Dennis Wallace haar in zijn geweldige grote Lincoln naar haar hotel terug.

Ook nu gebiedt de waarheid te zeggen, dat Bamberg zeker een ijverig sekretaris was, maar toch niet zo ijverig, of hij had niet op haar gewacht, maar was al naar bed gegaan.

Else was een beetje doezelig, toen ze haar kleine hand in de grote van haar begeleider legde, maar zij wist toch nog heel goed wat zij deed; zij wist de weg naar de lift te vinden, na haar sleutel te hebben gevraagd, zij stapte weer uit

de lift op de goede verdieping, de 17de, zij hoefde zelfs helemaal niet naar het slot te tasten, maar ging naar binnen, sloot de deur, maakte licht, en begon toen een kleine alleenspraak, terwijl ze haar mantel en hoed neergooide en op de brede bank plofte.

— Die mensen hebben gelijk; een hotel is een bezoeking, Frans moet zo gauw mogelijk een bungalow voor me zien te huren, en als er geen te huur is, dan kopen wij er een. Het is hier saai en akelig, ik kan hier geen vrienden ontvangen, en die akelige Frans, die het niet eens de moeite waard vindt om op me te wachten.

De jonge vrouw had dit alles bijna hardop gezegd, maar zweeg nu plotseling en keek rond in de ongezellige, onpersoonlijke kamer, zoals er in Amerika honderdduizenden zijn, die allen op elkaar lijken, aangegrepen door een onverklaarbare beklemming, waarom zij zelf zenuwachtig moest lachen.

In de stad was het nog druk, maar op deze hoogte hoorde men niets meer van het lawaai op straat, want de muren waren dik en de ramen waren stevig gesloten. Het was heel stil en op de gangen hoorde men op dit late uur ook geen voetstappen meer op de dikke lopers.

Het was juist die ruiselende stilte, na het rumoer, het gelach en het gezang in Moonshine Palace, dat haar zenuwen, die die dag toch al veel te verduren hadden gehad, op een bijzonder onaangename manier prikkelde.

Else opende haar beroemde handtas, met behulp van een sleuteltje, dat Bamberg nog in de loop van diezelfde namiddag voor haar had moeten laten maken.

Staande voor de tafel, haalde zij er het pakje met de diamanten uit, opende het langzaam, liet de prachtig nagemaakte stenen door haar slanke vingers glijden, en las toen voor de vierde keer het lakonieke, korte briefje van de grote avonturier, die er zijn krachtige handtekening onder had gezet.

Zij vouwde het zorgvuldig heel klein op, en stak het weg achter de losse voering van de tas.

Op dat moment dacht zij in de aan-

grenzende badkamer een zacht geluid te horen, als het tikken van glas op marmer, en op hetzelfde ogenblik stond haar hart stil, want de tussendeur ging open en er kwamen twee mannen binnen, beiden in avondtoilet, beiden gemaskerd en beiden met een niet te grote, maar toch welsprekende browning in de vuist.

Met een paar katachtige stappen stonden zij al links en rechts van de dodelijk geschrokken filmster en een van hun was, al fluisterend, maar dreigend begonnen:

— Laat los die diamanten, en als je een kik geeft, dan ben je er geweest.

Zacht rinkelend viel het snoer uit Else's bevende vingers op het gepolitoerde tafelblad, een van de gemaskerden greep het onmiddellijk, liet het in de buitenzak van zijn tuxedo glijden en ging, de revolver dreigend naar haar hals opheffend, verder:

— Heb je geld? Contant, bedoel ik? Met chèques hoef je niet aan te komen.

— In de... in de tas, stamelde Else, meer dood dan levend. Het is niet veel, nog geen drie duizend dollar aan papier. Maar ga dan, in 's hemelsnam weg... ik voel me... alles draait om mij heen.

Met de snelheid en de handigheid van een vakman stak de tweede bandiet zijn hand in de tas, vond daar een kleine portefeuille, controleerde de inhoud en liet hem met een tevreden gebrom in zijn zak verdwijnen.

— Bind haar nu maar, Jim, en dan een prop in haar mond.

— Dat... dat hoeft niet. Dat hoeft heus niet, zei Else klappertandend, doodsbleek en steun zoekend aan de tafelrand. Ik zal echt niet schreeuwen. Als jullie nu maar dadelijk weggaan.

— Dat kennen we, zei de schurk, die de juwelen had weggenomen schamper. Vooruit, Jim, sta daar nu niet als een zoutpilaar.

De man, die met deze naam was aangesproken, nam snel een handdoek van de glazen stang naast de wastafel en bond de handen van Else op haar rug, als iemand die dit werk vaker gedaan heeft.

Hij was al bezig van een tamelijk

smerige doek, die hij uit zijn zak had gehaald een prop te maken, toen Else begon te wankelen, een soort snik liet horen en zonder veel leven te maken, op de grond neergleed.

— Het is al niet meer nodig, bromde Jim, laten we maken, dat we wegkomen. Ze geeft zeker het eerste half uur geen geluid.

De eerste schurk echter scheen geen haast te hebben. Zijn blikken gingen snel door de kamer, hij kreeg de tas weer in het oog, en begon ze snel te doorzoeken.

Zonder nauwkeurig na te gaan wat hij in handen kreeg, haalde hij er nog een paar prachtige ringen uit, een gouden beursje, een met kleine diamanten bezet horloge en nog wat andere voorwerpen, die hij vlug in zijn zak liet glijden.

Op een muurtafeltje vond hij een klein, ebbenhouten kistje, dat hij even liet rammelen en toen ook wegborg. Na toen nog even te hebben rondgekeken, zei hij:

— Hier moeten wij het voorlopig bij laten, Jim. Je kunt wel zien, dat ze nog pas begint. Als we een half jaar gewacht hadden, zou er hier meer te halen zijn geweest.

— Jij bent nooit tevreden, Dave, maar ik zeg: Hebben is hebben, maar krijgen is de kunst. Dat is nu mijn filosofie. Gaan we weg of blijven we hier nog wat plakken?

— Nee, het is tijd om hem te smeren.

— Doe je masker af, we gaan heel gewoon naar buiten, als gasten van het hotel.

De twee schurken deden hun masker af, staken hun revolvers weg, en verlieten het vertrek weer door de tussendeur.

In de badkamer vonden zij hun hoge hoeden, zetten die enigszins schuins op het hoofd en toen kwamen ze door de deur van de badkamer, waarvan ze een sleutel hadden, weer op de gang.

Zonder zich ook maar te haasten, liepen ze de gang uit totdat ze een lift vonden, waarmee ze tot in de hall afdaalden.

En precies op hetzelfde ogenblik, dat

zij de hall begonnen over te steken, opende daar boven in haar kamer, Else Golding de ogen weer, keek verwonderd om zich heen, en deed juist haar mond open om krijsend te gaan gillen, toen er weer iets gebeurde, dat haar met schrik en stomheid sloeg.

Want de deur van het smalle, ijzeren balkon werd zacht maar snel geopend en een man kwam binnen met een masker voor het gezicht, in een dinner-jacket.

— Maar ga dan toch weg, jammerde Else teneinde raad. Ik heb jullie toch alles gegeven wat ik had.

— Dan ben ik dus toch te laat gekomen, zei de indringer. Jammer, maar ik kon er werkelijk niets aan doen. Ik geloof, dat de schoeljes brownings bij zich hadden en zij zouden er gebruik van gemaakt hebben ook.

Nog terwijl hij sprak, had de onbekende snel de handdoek losgeknoopt, die de polsen van de vrouw gebonden hielden, terwijl zijn blik ging naar de geopende tas, die achteloos op de tafel was gegooid. Er kwam een trek van geamuseerde verbazing om zijn welbesneden lippen, toen hij uitriep:

— De diamanten gestolen? Twee keer op één dag? Dat is zelfs voor een filmster wel wat te veel. Maar veel plezier zullen zij er niet aan beleven. Zij kunnen nauwelijks de hall bereiken hebben... een ogenblikje, alstublieft.

De onbekende sloeg het gordijn voor de balcondeur een beetje opzij, bracht een zilveren fluitje aan de mond, en blies op een speciale manier.

— Wat doet u? vroeg Else geschrokken. Fluit u de politie?

— Welnee, antwoordde de man lachend. Hebt u ooit gehoord, dat gemaskeerde indringers zelf om de politie fluiten? Ik waarschuw een van mijn helpers. Ik wil weten waar die kerels met hun buit blijven. Blijkbaar, hebben ze nog meer uit uw tas gehaald dan alleen de diamanten.

— O, die schurken. Alles hebben ze gestolen. Mijn polshorloge, mijn gouden beurs, mijn ringen...

— Even vals als het halsnoer? vroeg de onbekende, met een raadsel-

achtig glimlachje.

De vrouw keek hem met open mond en dodelijk verschrikte ogen aan en vroeg stamelend:

— Hoe weet u dat?...

— Ik ben de man, die ze het eerst stal in het hoofdgebouw van Paramount. Ik ben de man, die u het briefje schreef en die u waarschuwde vanmorgen. Ik was teruggekeerd in de hoop, dat ik hier toch ook nog wat echte sieraden zou vinden en mijn naam is John Raffles.

Else legde even de hand op haar hart, terwijl ze de gemaskeerde man aanstaarde alsof ze een spook zag.

— U kwam dus hier om mij te bestelen?

— Het is een heel lelijk woord, maar het is zo. Ik had u willen bestraffen. Daarom nam ik ook de juwelen weg, want ik was ervan overtuigd dat ze echt waren. Ik had u vanochtend in alle oprechtheid gewaarschuwd. U sloeg die waarschuwing in de wind en dat heb ik u heel kwalijk genomen.

— Dus u schreef me ook dat briefje?

Zij begon met koortsachtige hand in de tas te woelen en riep plotseling verschrikt:

— Het is weg!

— Wat is weg? vroeg Raffles, een stap dichterbij komend.

— Uw briefje; ik las het net, voordat die schurken binnen kwamen. Ik stak het achter de voering en nu is het weg.

Raffles zocht op het gladde tafelblad en op de vloer en zei toen schouderophalend:

— Dan hebben zij het in hun haast om de tas te doorzoeken, in hun vingers gekregen, dan zit het nu in de zak van een van hen. Dan zullen zij het straks lezen en dan weten zij, hoezeer het mij ook spijt, dat het hoofdbestanddeel van hun buit geen tien dollars waard is. En dat ik hun dat juist moet onthullen, dat vind ik heel merkwaardig en interessant.

Maar Else scheen er het interessante niet van in te zien, want zij viel op de bank neer, sloeg de handen voor het gezicht en steunde zachtjes:

— Dat ellendige halssnoer. Ik ben onmogelijk gemaakt.

— Misschien nog niet. Een van mijn vrienden is hen na mijn fluitje achterna gegaan.

Else liet langzaam de handen zakken, keek Raffles met ontroerde ogen aan, en stamelde:

— Wat bent u dan toch voor een man? Het ene ogenblik moet men geloven dat u een...

— Een misdadiger bent, hielp Raffles haar glimlachend op weg.

— En het volgende ogenblik bent u een echte gentleman! vervolgde de jeugdige artieste bedremmeld. Wie van de twee moet ik nu vertrouwen?

— Als ik u was, deed ik het geen van beiden, antwoordde Raffles koeltjes. Dat is het zekerste, en ik dring er ook echt niet op aan, dat u mij uw vertrouwen schenkt. Dat is van een filmberoemdheid toch wel wat erg veel verlangd. Maar dit zou ik toch wel willen weten. Hebt u alleen maar valse juwelen?

— Alles wat de schurken net uit mijn tas hebben gestolen was echt, met uitzondering van het diamanten snoer.

— En bestaat er geen tweelingbroertje van het diamanten snoer, dat wel echt is?

Else voelde door de gaten van het masker twee ogen, waarvan zij de kleur niet kon herkennen, die als het ware haar gedachten peilden. En zij kon niet anders, zij moest antwoorden:

— Er bestaat inderdaad een diamanten snoer, dat precies lijkt op het valse en dat minstens honderd twintig duizend gulden waard is.

— En hebt u dat halssnoer hier? Ik bedoel is het in dit hotel?

Raffles was nog wat meer dichterbij gekomen, en nu zag zij pas de kleur van zijn grote, doordringende ogen, die gewoon door haar heen keken.

Zij begon te sidderen, zij werd bleek, boog het hoofd en antwoordde, nauwelijks hoorbaar:

— Ik heb gelogen, het is niet waar, er bestaat geen echt snoer. Ik heb er nooit een gehad, maar ik hoop er later wel een te kunnen kopen. Ik heb van-

middag ook mijn sekretaris belogen, toen die me er naar vroeg, want ik schaamde mij zo.

— Dan mag u die sekretaris zeker wel erg graag? vroeg Raffles met een flauwe glimlach. Maar dat zijn mijn zaken niet. De hoofdzaak is, dat dat valse snoer uw enig bezit is. Ik vond het ook al wonderlijk, dat u zo bang was voor publicatie, als u toch onmiddellijk het echte had kunnen laten zien. Ja, dan schiet er niets anders op over, of ik probeer dat waardeloze ding weer voor u in handen te krijgen. Is u dat iets waard?

— Het zou mij een fortuin waard zijn. Een filmster, waarom gelachen wordt is heel erg, maar een filmster, die men bespot, is onmogelijk geworden!

— Een fortuin klinkt wat overdreven, maar de rest van de gestolen juwelen, bij voorbeeld?

— Als u mij het valse snoer terug kunt brengen, mag u de rest houden, natuurlijk, verondersteld, dat de schurken u de buit afstaan.

— Vrijwillig zullen zij dat wel niet doen, miss Golding, zei Raffles en zijn witte, kleine tanden blonken een ogenblik tussen de smalle lippen. Maar afgeven zullen zij ze toch moeten. Nog één vraag voor ik wegga, met de aanbeveling uw sloten en grendels flink na te kijken. Bij wie hebt u dat valse snoer laten maken?

— Bij een bevriende juwelier in Parijs.

— En heeft die soms een bestaand collier als voorbeeld genomen?

— Dat geloof ik haast wel, antwoordde Else blozend. Mijn snoer is een getrouwe kopie van dat van Gravin Eilna Echevary, de dochter van de beroemde Hongaarse schilder.

— Dan moeten wij maar hopen, miss Golding, dat ik dat valse collier vlug uit de handen van de rovers zie terug te krijgen, anders zouden er nog gevaarlijke complicaties kunnen ontstaan, want ik weet toevallig zeker, dat gravin Echevary haar snoer naar Amerika verkocht heeft en op dit ogenblik ligt het in de safe van een juwelier te Los Angeles!

HOOFDSTUK IV

VERGISSINGEN

Else Golding stond een ogenblik onbeweeglijk naar de gesloten deur te kijken, slikte een paar keer moeilijk en toen viel haar blik op een klein stukje papier, dat vlak voor haar op het tafelblad lag.

Zij nam het op en las bijna werktuiglijk de met potlood gekrabbelde woorden:

— Als u mij nodig hebt kunt u mij schrijven of telegraferen onder de naam Brown, Kiosk 107. Ook kunt u het nummer Central West 10307 opbellen. Verscheur dit papiertje en onthoud de namen en nummers.

Else Golding dacht er zelfs niet aan dit bevel in de wind te slaan. Zij scheurde het papiertje in heel kleine snippers, zeker wetend, dat zij de opgegeven nummers nooit meer zou kunnen vergeten.

Maar dadelijk daarna verviel zij in een gepeins, dat allesbehalve opwekkend was.

Wat Raffles haar over het halssnoer van gravin Echevary had verteld kon heel goed mogelijk zijn.

De Parijse juwelier, die het valse stuk voor haar had laten maken, had ook het beroemde snoer van de jonge gravin in reparatie gehad, en zij herinnerde zich nu heel goed, dat hij haar ongeveer een jaar geleden had verteld, dat de eigenares zich van het kostbare stuk had willen ontdoen, wegens financiële omstandigheden.

De jonge filmster, die met zoveel sen-

satie haar intrede deed in de wereld van de film, sliep die nacht allesbehalve rustig, en het had niet veel gescheeld, of zij had de arme Bamberg als een schildwacht voor haar deur gezet.

Zij nam dadelijk na haar ontwaken een ijskoud bad, dat haar zenuwen weer een beetje tot bedaren bracht, kleepte zich en overtuigde zich, door het zachtjes in zichzelf te mompelen, dat zij het nummer van de telefoon nog wist, evenals dat van de kiosk, dat de vreemde, nachtelijke bezoeker haar had opgegeven.

Niet zonder spanning kecht zij in de hall van het grote hotel, aan de kranenkiosk, die daar stond, een paar ochtendbladen, maar in geen enkele daarvan stond ook maar één regel over wat er die nacht in het hotel was gebeurd en dat gaf haar een groot gevoel van opluchting, al onderschatte zij geenszins de waarde als reclame-object van zo'n nachtelijke overval, die nu eens werkelijk gebeurd was en niet uit de vruchtbare duim van een journalist was gezogen.

Bamberg kwam naar beneden, goed uitgerust, fris geschoren, in zijn humeur, en de vrouw had hem bijna kunnen haten om die gemoedrust en die kalmte.

— Wat staat er voor vandaag op het programma? vroeg Else tenslotte gemelijk en naar buiten kijkend door het grote raam van de eetzaal, naar de

drukte buiten op het plein, waar al duizenden auto's, trams en bussen, schijnbaar ordeloos, door elkaar schoven.

— Er wordt om tien uur begonnen, maar er zijn eerst een paar scenes, waar je niets in te doen hebt en die zullen wel duren tot elf. Als ik jouw was, zou ik eens een mooie autorit in de omgeving maken. Ik heb een uitstekend wagentje voor je op de kop getikt.

— Toch geen tweedehands, vroeg Else met vlammenende ogen.

— Wel tweedehands, maar allesbehalve een wrak, een echte Rolls, die nog geen drie maanden geleden van de fabriek is gekomen, die het eigendom was van Lionel Barrymore, die er genoeg van heeft gekregen. Ik heb de wagen heus voor een koopje en hij zal prachtig bij je passen.

— Maar ik pas voor een auto in de buurt van deze stad, waar je telkens hoort van ontvoeringen en aanslagen.

— Je zou mij mee kunnen nemen.

— Dan pas ik er helemaal voor!

— Heel vriendelijk... doe dan wat je wilt. Neem een van de gidsen mee van het hotel of een van de tolken. Die kennen de omgeving hier uitstekend. Je kunt van hier rijden naar Wilmington, San Pedro, of Long Beach, daar ben je in een half uurtje. Je kunt ook naar San Diego of naar Colorado gaan, dat is een tocht van bijna een uur, maar zorg alsjeblieft dat je op tijd terug bent, want de dagen van Aranjuez zijn voorbij, waarin een filmster zich kon veroorloven, te laat op een repetitie te verschijnen. Nu is het anders geworden. Geen ster zo hoog, of zo blinkend, die gevrijwaard is tegen boete. Het is maar een waarschuwing, Else. Je hebt mij dus niet nodig vanochtend?

— Ik heb je tenminste niet in mijn buurt nodig, antwoordde Else humeurig.

— Dan zal ik je een uurtje vrij vragen. Ik heb iets te doen in de stad. Gisteren heb ik een manchetknoop beschadigd bij het dichtdoen van een deur. Ik ben erg aan die dingen gesteld en ik wil ze laten repareren.

— Een geschenk van een vrouw?

— Van de vrouw, van wie ik nog het

meeste heb gehouden, Else, van mijn moeder.

— Jij bent nog niet zo kwaad, parole d'honneur! zei Else, die was opgestaan en hem heel even aan het oor trok. Nu, ga dan maar. Maar je zorgt dat je om elf uur in de studio bent. Ik weet het niet, ik voel me daar nog wat onzeker, zo helemaal alleen.

— Dat is een compliment voor mij, Else. Dan ga ik maar.

Toen nam hij zijn hoed en lichte regenjas en zei bij het opstaan:

— De Rolls is lichtgroen, want ik wist dat je gek was op die kleur. De bungalow is al gehuurd en de slaapkamers liggen op het oosten. Je hoeden zijn al heen en voor de rest zal ik zorgen. Tot straks in de studio.

Bamberg ging naar buiten, bladerde opnieuw in zijn notitieboekje en mompelde in zichzelf:

— Juan Dodge, Mayflower Square. Goedkoop zal de man niet zijn, maar dat geeft niets. Als hij het maar goed doet.

Het was erg warm, maar de afstand was niet groot. De jongeman besloot dus te gaan lopen.

Hij liep om het reusachtige plein heen, ging een brede winkelstraat in, liep voorbij een van die paleisachtige warenhuizen en kwam, zonder de weg te vragen, in Mayflower Square, een ruim plein met een vierkant plantsoen in het midden, omringd door de onmisbare plantanen, en waar ook alleen maar winkels waren.

Een daarvan was de juwelierszaak van mijnheer Juan Dodge, en daar stapte de jongeman naar binnen, niet helemaal op zijn gemak, want hij had nog nooit zo iets weelderigs en indrukwekkends gezien; en toch was hij al heel wat juwelierswinkels in de hoofdsteden van het oude Europa binnengegaan.

Een jongeman, die er uitzag als een gentleman, trots, knap, met een bleek interessant gezicht en keurig gekleed, kwam hem dadelijk tegemoet, en vroeg op een zachte beschaafde toon naar zijn wensen.

Bamberg, die toch heel wat gewend

was, durfde bijna zijn bescheiden vraag niet stellen, maar hij besloot het toch maar te doen, haalde een kartonnen doosje te voorschijn, opende het, en liet twee tamelijk ouderwetse gouden manchetknopen zien, in de vorm van ineengekronkelde slangen, met robijnen ogen.

Een van de knopen was verbogen, en miste het robijntje.

Maar Bamberg had met een voortreffelijk afgerichte winkelbediende te doen, die met de grootste hoffelijkheid zei:

— Dat zijn prachtige knopen, mijnheer, en zeker waard om gerepareerd te worden. Het is een ogenblikje werk, om dat recht te buigen en een nieuw oog in de holte van die slangenkop te zetten. Als mijnheer er soms even op wil wachten...

— Heel graag, antwoordde Bamberg vlug, die dit niet verwacht had.

De winkelbediende bracht hem naar een gemakkelijke stoel, even naast de lange, ebbenhouten toonbank, die hier en daar met glazen platen was bedekt, afgewisseld met lappen zwart fluweel, en daar ging Bamberg zitten, terwijl de jongeman met het doosje en de stenen verdween. Bamberg liet zijn ogen eens rond gaan. Hij zag nog andere mannelijke winkelbedienden, hij zag ook jonge meisjes, en het viel hem op, dat al die winkelbedienden een rol schenen te spelen, alsof zij meededen in een film. En dat was ook niet te wonderen, want alles scheen hier in Los Angeles doortrokken te zijn van de geest van de studio. Zelfs de trambestuurders namen houdingen aan en maakten elegante gebaren, alsof voortdurend de lens van een camera op hen gericht was.

De winkel zelf was heel groot en men moest wel vijftientig stappen doen om de zware, dubbele toegangsdeur tot aan die ebbenhouten toonbank, lichtgebogen als een mansikkel, te bereiken. Langs de muren stonden hoge, kostbare vitrines en achter de toonbank waren drie deuren, waarvan er een waarschijnlijk naar een werkplaats liep, terwijl de tweede halverwege van streepglas voorzien was, waarop een bordje

met «privékantoor» was vastgemaakt.

Helemaal rechts leunde een tamelijk eenvoudig geklede man met zijn elleboog op de toonbank, en sprak zachtjes met een van de verkoopsters, Bamberg echter merkte op, dat die man voortdurend aandachtig naar hem keek.

— Waarschijnlijk een detective, bromde hij. Nu, je mag kijken zoveel je wilt mannetje. Ik heb mij zelf gelukkig niets te verwijten.

Na verloop van ongeveer vijf minuten ging de winkeldeur bijna onhoorbaar open, en een uiterst elegant heer kwam binnen.

Zonder links of rechts te kijken, liep hij met vaste stappen op de toonbank toe en vroeg in het Engels, maar met een accent dat onmiddellijk zijn landaard als Mexicaan verried:

— Kan ik mijnheer Dodge persoonlijk even spreken?

De chefbediende keek even bedenkelijk, taxeerde vlug de bezoeker, keek naar de juwelen ring, naar het parelmoer dasspeldje en naar het diamanten knoopje in het overhemd, verborg op meesterlijke wijze een glimlachje bij het zien van al dat moois en zei toen onzeker:

— Ik weet niet, mijnheer heeft het erg druk op dit ogenblik, of hebt u soms een afspraak met hem?

— Dat niet, maar het gaat om een belangrijke zaak. Ik heb inlichtingen nodig.

— Ik zal mijn best voor u doen, mijnheer. Mag ik uw naam weten.

— Die doet er niet toe, antwoordde de bezoeker ongeduldig. Mijnheer Dodge kent mij toch niet. Het gaat om een inlichting over een vrij kostbaar sieraad, dat is alles.

Nog even aarzelde de chef, toen liep hij om de toonbank heen, opende zonder kloppen de deur van het privé-kantoor, en kwam even later terug met de mededeling, dat mijnheer Dodge de bezoeker kon ontvangen, mits het bezoek niet te lang duurde.

De keurige heer maakte een korte buiging, liep op zijn beurt om de toonbank heen, waarbij hij de eenvoudig geklede man voorbij moest, die zijn

houding niet veranderd had, maar wiens ogen de bezoeker volgden, totdat deze achter de glazen deur verdwenen was.

— Voor deze heer is het zeker niet nodig? vroeg een andere winkelbediende hem glimlachend, toen de kantoordeur goed en wel dicht was.

— Meer dan ooit voor heren met dergelijke kleren en pareltjes op hun das, zei de man bij de toonbank, die nu pas van houding veranderde.

— Gaat u dan maar even mee, zei de bediende, en hij bracht hem door de derde deur in een kale en vrij donkere gang, liet hem vier treedjes opgaan, zo dik bekleed, dat alle geluid van voetstappen gesmoord werd en zei toen fluisterend:

— Hier is de kleine opening. Aan dit knopje kunt u dit schuifje wat opzij trekken en dan kunt u bijna het hele kantoor overzien. Hebt u mij nog nodig?

— Ik dank u. Ik zou u niet graag van uw werk afhouden. Een prima vinding, die voor de politie heel bruikbaar kan zijn. Men zou zelfs door deze kleine opening in de muur kunnen fotograferen.

— Dat is al eens een keer gebeurd, zei de bediende.

En intussen stapte de bezoeker, na een enkel vertrek te zijn gepasseerd, waar een zestal bedienden ijverig zat te werken, het heiligdom van mijnheer Dodge binnen.

Hij vond daar, niet zo heel hoog uitstekend boven een reusachtige bureau, een kleine, dikke, al grijzende man met een vervaarlijke hoornen bril op zijn vlezige neus, die bezig was met behulp van een toetsstift een lange ketting van dunne gouden schakeltjes te onderzoeken op zijn echtheid.

Maar een erg snelle, scherpe en onderzoekende blik was al tijdens het onderzoek op de elegante heer geworpen, ofschoon deze het nauwelijks gemerkt had.

Toen liet hij het gouden kettinkje uit zijn dikke, witte vingers op het bureaublad glijden, schoof zijn stoel naar achteren, keek de bezoeker op zijn gemak aan, en ditmaal heel wat langer,

wees op een stoel, zodanig geplaatst, dat degene, die er ging zitten, maar dat wist hij natuurlijk niet, juist met het gezicht naar de kleine onzichtbaar verborgen opening boven in de muur zat, en begon op een koel, zakelijke toon:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer? Ik moet er u op wijzen, dat het niet mijn gewoonte is, mij onbekende mensen, hier in mijn privé kantoor te ontvangen, en zeker geen mensen, die hun naam niet wensen op te geven.

— Ik zie niet in, waarom u mijn naam zou moeten te weten. Ik kom gewoon een informatie vragen over de echtheid of de valsheid van een snoer diamanten.

— U schijnt zich dat wat al te gemakkelijk voor te stellen, geachte heer, zei Juan Dodge droogjes. Zo vlug gaat dat nu weer niet. Maar ik wil mijn best voor u doen. Laat maar eens zien.

Toen haalde hij langzaam uit zijn binnenzak een plat doosje, niets anders dan een leeg sigarettendoosje, schoof het uit elkaar, en gooide met een vlugge beweging een snoer glinsterende stenen voor mijnheer Dodge neer.

Welke uitwerking de bezoeker ook verwacht had, zeker niet wat er nu volgde!

Want mijnheer Dodge had zich als het ware op het snoer geworpen, hield het toen vlak voor zijn ogen en staarde ernaar als versteend, met een ver openhangende mond en uitpuilende ogen.

— Is dat snoer echt of is dat vals? vroeg de bezoeker, verbaasd over de uitdrukking op het gezicht van de juwelier.

Juan Dodge gaf geen antwoord, maar zijn handen begonnen te beven, en hij keek de ander aan met een mengeling van vrees, woede, en achterdocht, die tot gevolg had, dat de ander zijn stoel een beetje opzij schoof, om zijn benen een behoorlijke ruimte te verschaffen.

— Hoe komt u aan dat halsnoer, mijnheer?

— Wat doet dat ertoe? Het is mijn eigendom. Is dat niet voldoende? Is het vals of niet?

— Voortreffelijk nagemaakt, maar vals.

— Ik dacht het half en half, bromde de bezoeker tussen de tanden. U bent zeker van uw zaak?

— Ik heet Juan Dodge, mijnheer, en die vergist zich niet, zei de juwelier uit de hoogte, en toch trilde zijn stem een beetje en op zijn voorhoofd stonden kleine pareltjes zweet, die hij met een grote zakdoek begon weg te vegen.

Hij bekeek het snoer nogmaals heel nauwkeurig, nam er een loupe bij, liet een dof gegrom horen, en vroeg plotse-ling, met een felle blik in zijn ogen:

— Mag ik weten hoe u aan dat snoer nagemaakte diamanten komt, mijnheer?

De bezoeker gaf niet onmiddellijk antwoord, maar keek eerst eens naar het getraliede raam en daarna naar de verbindingsdeur. Toen antwoordde hij schouderophalend, afgemeten en onverschillig:

— Ik geloof niet, dat dat er veel toe doet.

— Zou u dat denken, mijnheer? vroeg de juwelier sarcastisch.

Dan zal ik u eens wat vertellen. Dat snoer is vals, daaraan valt niet te twi- felen. Het is een imitatie van een ander en heel bekend snoer, en dat ligt daar in die kast, mijnheer. Begrijpt u nu mijn verbazing? Weet u werkelijk niet, wie dat snoer heeft gemaakt en waar men het deed?

— Ik heb er geen flauw idee van, antwoordde de bezoeker grimmig, en het kan mij ook niet schelen. De hoofdzaak is voor mij, dat het snoer is nagemaakt.

Hij was al opgestaan, scheen zich te bedenken, wendde zich naar de juwelier en vroeg langzaam:

— Kunt u mij bewijzen dat het vals is? Wilt u mij het echte snoer laten zien?

— Natuurlijk wil ik u het echte snoer laten zien, maar ik ben anders niet gewend, dat men mij niet op mijn woord gelooft.

Hij draaide zich om, liep naar zijn brandkast, terwijl hij zijn sleutels uit

de zak haalde en daar hij geen ogen in de rug had, kon hij niet zien, dat de bezoeker met een snelle beweging een browning te voorschijn haalde, die voorlopig nog achter het blad van het bureau verborgen bleef.

De deur van de kleine, moderne kast draaide zonder enig geluid op haar ge-oliede scharnieren en mijnheer Dodge nam van een van de stalen planken een zorgvuldig ingepakt doosje, met een keurig elastiekje dichtgehouden.

Met dat doosje liep hij naar het bureau terug, maakte het elastiekje los, wikkelde het papier er af, opende het doosje, haalde daaruit een prachtig snoer diamanten, dat met recht als twee druppels water leek op het andere, dat daar nog steeds op het donkergroene laken van het bureau lag.

— U ziet, dat er praktisch geen verschil is, zei Dodge kortaf. Zelfs een vakman zou zich kunnen vergissen, en zelfs ik zou niet zo zeker van mijn zaak zijn geweest, als ik niet toevallig het echte snoer in mijn brandkast had gehad. Bent u nu tevreden, en wilt u mij nu zeggen, hoe u aan dat valse snoer bent gekomen. Bedenk wel, dat ik er een politiezaak van zou kunnen maken, als ik dat wilde. Het is heel verdacht, dat u met zo'n volmaakte kopie van een kostbaar halssnoer in uw zak loopt.

— Tevreden ben ik nog lang niet, gaf de bezoeker ten antwoord, met een grijns om zijn dunne lippen.

De man had zijn wapen gericht, en vervolgde op een scherpe, snelle toon:

— Steek je handen omhoog. Hier, dat snoer.

De juwelier deed, dodelijk ontsteld een stap achteruit.

De browning ging de hoogte in...

Maar op hetzelfde ogenblik klonk er ergens in een van de bovenhoeken van het kantoor een zwak geluid, of er een sigarenaansteker werd aangeknipt. De bezoeker gaf een doffe kreet, draaide een halve slag om zijn eigen as en zonk toen op het dikke vloerkleed neer.

HOOFDSTUK V

DE TWEE HALSSNOEREN

Men moest in het aangrenzende kantoor het geluid van de val hebben gehoord, want de verbindingsdeur ging open en een oud, grijs hoofd, met een ballpoint achter het oor keek verschrikt naar binnen, zag de man op de vloer en vroeg toen met een bevende stem:

— Hebt u geroepen, mijnheer Dodge. Is... is die mijnheer iets overkomen?

— Nee, hij ligt daar maar zo voor zijn plezier, antwoordde Dodge bibberend. Elzel, sta daar niet zo te suffen, maar ga de politie halen.

— Laat dat maar, klonk een stem van uit de hoogte. Ik kom direkt beneden.

— Dat is waar ook, daar boven is die kerel van de politie, mompelde Dodge. Dan heeft hij dus toch gelijk gehad.

De eenvoudig geklede man van de toonbank kwam binnen, na de oude boekhouder opzij te hebben geschoven, keek snel naar de beide snoeren, en toen pas naar de man, die daar op de grond lag.

Hij raapte de browning van de grond, bekeek het wapen met het oog van een kenner en legde het op het bureau.

— Daarmee heeft hij mij willen doodschieten, mijnheer Lawson, zei de juwelier, bibberend over zijn hele lichaam.

— Dat zou heel moeilijk zijn geweest, mijnheer Dodge. Het is namelijk een ammoniakpistool. Het zou u alleen maar bewusteloos hebben gemaakt.

— Dat is precies hetzelfde, want dan was hij er toch met het snoer vandoor gegaan, zuchtte de juwelier. Is hij dood? Wat is hem overkomen?

— Ik heb op hem geschoten, door de opening heen, daarboven, mijnheer Dodge. Dood is hij niet, alleen maar bewusteloos.

— Dus geen politie, mijnheer? vroeg de boekhouder, die nog altijd met een bleek gezicht op de drempel van de tussendeur stond.

— Nee, heb ik je toch al gezegd, zei Lawton kortaf. Ik zal zelf wel voor hem zorgen. Ga maar weg.

De tussendeur ging dicht en Lawson was met mijnheer Dodge en de bewusteloze man alleen.

Hij was naar het schrijfbureau gelopen, keek glimlachend neer op de beide snoeren, het valse en het echte, en vroeg toen:

— Hebt u er geen idee van, mijnheer Dodge, hoe de man, daar op de grond, aan dat valse snoer is gekomen?

— Niet het flauwste. Ik wist absoluut niet, dat er een kopie van bestond. Dat is zelfs voor mij heel onaangenaam, want het zal de waarde van het echte snoer sterk verminderen.

— Is dat snoer uw eigendom?

— Nee, dat niet. Ik heb het in consignatie, maar het is niet onmogelijk, dat ik het zelf koop. En wilt u mij nu eens vertellen, mijnheer Lawson, hoe u kon weten, dat die schurk mij vandaag zou

komen bezoeken met een nagemaakt snoer?

— Beste mijnheer Dodge, dat zijn van die vakgeheimen, die men niet ver-raadt. Ik wist het, laat u dat voldoende zijn. Maar wat wordt die man erg vreemd rood in zijn gezicht.

Mijnheer Dodge kwam vlug van achter zijn tafel te voorschijn, bukte zich naar de bewusteloze man en zei:

— Hij is niet rood, maar bruin, zo zag hij er ook uit toen hij kwam. Ik hoop, dat u mij vlug van hem zult verlossen. En als het even mogelijk is, zou ik graag zien, dat er niet al te veel ophef van de zaak werd gemaakt. Ik bedoel... zou ik beslist als getuige moeten optreden?

— Ik geloof niet dat u als getuige zult hoeven voor te komen, mijnheer Dodge. Ik heb daar een zeker voor-gevoel van.

— Des te beter. Dan zult u mij nu wel toestaan, beide snoeren op te bergen?

— Niet allebei, mijnheer Dodge. Ik zal verplicht zijn, het valse mee te nemen.

— Daar was ik al bang voor, zuchtte Dodge. Nu zal ik mijn kleinood weer in de kast leggen. Hola! daar zou ik mij bijna hebben vergist. Dat zou allerlei onaangenaamheden veroorzaakt hebben. Het snoer bij het raam is het valse en het andere is het echte.

— Over een kwartier bent u van hem bevrijd. Ik zal een paar agenten halen om hem weg te brengen. Adieu, mijnheer Dodge. Als u mij weer eens nodig hebt, kunt u op mij rekenen.

Mijnheer Dodge bleef alleen met de bewusteloze man, en hij vond, dat hij nog nooit zo'n onaangenaam en lastig gezelschap had gehad. Hij kon dan ook niet werken, maar ging voor het getraliede raam staan, keek maar wat naar buiten, stak een dikke, zwarte sigaar op, legde ze onmiddellijk weer weg en voelde zich erg opgelucht, toen er al tien minuten later, een paar agenten binnenkwamen, waarbij een reus van een kerel was, die zonder al te veel omslag en met bitter weinig ontzag de fijn geklede heer opraapten, waarna de

zwaargebouwde agent hem als een zak over de schouder legde, zoals men dat wel ziet doen door brandweerman, die een door de rook bewusteloos geworden slachtoffer van een ladder moeten dragen.

En toen kwam plotseling de gedachte bij hem op, persoonlijk naar Parijs te schrijven, naar een met hem bevriende juwelier, om inlichtingen te vragen, betreffende een imitatie van het beroemde Echevary snoer.

En omdat hij het nodig vond, daarbij de diamanten nauwkeurig te beschrijven, deed hij opnieuw de kast open, haalde er het doosje uit, liep er mee naar zijn bureau terug en begon het uit te pakken.

Hij legde het snoer naast zich neer, en het volgende ogenblik, als een soort gewoonte, die al een mensenleeftijd had geduurd, nam hij de sterk vergrotende loupe, greep met de ander hand het snoer, en toen werd mijnheer Dodge zo wit, als hij misschien nog nooit in zijn leven geweest was.

Zijn dikke handen begonnen zo te trillen, dat het diamanten snoer er aan ontglipte en de in zijn oog geklemde loupe losgleed en over het tafelblad rolde.

Toen leunde mijnheer Dodge achterover in zijn stoel en begon zachtjes te kreunen. Hij drukte zijn hand tegen zijn voorhoofd, en dat gebaar scheen aan zijn gedachten weer een andere loop te geven, want plotseling werd hij woedend en rukte met een woedend gebaar de telefoon van de haak.

Hij liet zich verbinden met het hoofdbureau van politie en stampvoette van ongeduld, omdat het hem te lang duurde, voordat hij antwoord kreeg.

Maar eindelijk begon hij te praten met de hoofdcommissaris zelf.

— Dodge is mijn naam, Juan Dodge, de juwelier. Is die Lawson op het bureau? Nee, geen agent, een detektive. Ik versta u niet goed. Werkt er niemand van die naam op uw bureau? Een lange kerel, met diepliggende, grijze ogen, zwart haar, met witte vegen er door, een kop als Lewis Stone in zijn goede dagen. Maar dat is krankzinnig, mijn-

heer. Waarom zou die man een andere naam hebben opgegeven. U had hem toch zelf gestuurd. Wie dat zei? Hij zelf natuurlijk.

Niet zonder moeite viste mijnheer Dodge met zijn linkerhand zijn zakdoek uit de zak en veegde zich daarmee het zweet van zijn nu knalrode gezicht.

Toen bulderde hij weer verder, zodat de boekhouder een verschrikt gezicht boven het matglas van de tussendeur kwam steken:

— Maar wat is er dan gebeurd met de man, die mij is komen bezoeken met een vals snoer diamanten en die door twee van uw mannen is weggehaald. Niets van bekend? Maar spreek ik dan met de directeur van een gekkenhuis?

De zakdoek moest opnieuw dienst doen, en toen ging mijnheer Dodge weer verder, struikelend over zijn eigen woorden.

Er volgde een stilte en toen loeide mijnheer Dodge, half gek van woede:

— U hebt er geen syllabe van begrepen? En dat noemen ze nu de politie. Een bedrieger? En die twee agenten dan, waren dat dan soms ook bedriegers?

Het antwoord scheen mijnheer Dodge een beetje te kalmeren, want hij bromde:

— Het is goed. Dan zal ik de komst van uw detektive afwachten. Maar stuur mij dan in s' hemelsnaam een echte. Een penning? Wis en zeker kon hij er een laten zien. En ik had durven zweren dat het een echte was.

Ongeveer op hetzelfde ogenblik, dat de beklagenswaardige juwelier daar zo zat, in zak en as, kwam de zogenaamde Lawson in wie de lezer natuurlijk al John Raffles herkend heeft, een eenvoudige bungalow binnen, niet ver van Long Beach, na uit een snelle auto te zijn gestapt, die hem daar had gebracht.

Hij moest gebruik maken van een huissleutel, want er was niemand om de deur open te maken. Hij was hele-

maal alleen in het kleine huis, waarvan twee ramen op de eerste en enige verdieping, een prachtig uitzicht gaven over de zee, liep een kamer binnen, die even praktisch als eenvoudig was gemeubileerd, stak de hand in de zak en haalde een al bekend snoer diamanten te voorschijn, dat hij aandachtig bekeek.

— Voor mijnheer Dodge is het niet zo'n bijzonder groot verlies, want die slimme vos zal zich wel verzekerd hebben en voor mijn armen is het een buitenkansje, bromde hij. Jammer echter, zal ik het eerste halfjaar er niet aan kunnen denken, het snoer te gelde te maken, en het is de vraag of de diamanten dan niet in waarde zijn gedaald.

Raffles wist hoe men goede schuilplaatsen in een modern huis kan maken en daarin ging hij onmiddellijk het zo handig gestolen snoer opbergen.

Het was vrij laat in de namiddag en Raffles had al ongeduldig een paar keer op zijn horloge gekeken, toen hij geluid hoorde bij de voordeur.

Hij gooide de krant neer, die hij ijverig bestudeerd had, liep de gang in, en zag in de kleine hall twee politieagenten staan, die echt niet de indruk maakten van zegevierende helpers.

Integendeel, zij stonden daar heel verslagen en het leek wel alsof zij nauwelijks durfden opkijken.

Raffles was met een paar stappen bij hen, greep Brand bij de arm, schudde hem heen en weer, en vroeg op strenge toon:

— Wat is er? Waarom sta je daar zo, als verdomde Loewietje? Jullie hebben toch onze man goed opgesloten?

— Opgesloten hebben wij hem, en goed ook, dat dachten wij tenminste, maar toch niet zo goed, of hij wist een uur later te ontvluchten, antwoordde Brand neerslachtig en toen wachtte hij het onweer af, terwijl hij zijn blauwe tuniek zuchtend begon los te knopen.

HOOFDSTUK VI

HET ALARM

Laten wij maar direkt zeggen, dat er van de hele zaak in de winkel van mijnheer Dodge, en vooral van wat er in zijn privékantoor was gebeurd, althans die dag niets tot de openbaarheid doordrong.

Bij onderling goedvinden besloten beide partijen dus, de bestolene, zowel als de andere, die de diefstal had moeten bestraffen, de pers er voorlopig buiten te houden.

Else Golding wist dus evenmin iets van al het gebeurde af, als wie dan ook, met uitzondering van de betrokkenen. Zelfs Bamberg bleef het onbekend.

Zij filmde die namiddag, men vroeg naar haar juwelen, zij verzon een uitvlucht.

Haar stemming werd er niet opgewekter door, zij kreeg woorden met de regisseur, om zes uur had zij spijt, dat zij ooit de voet op een schip naar Amerika had gezet, om zeven uur dineerde zij met een ongelukkige Bamberg, die de slagen moest opvangen, om acht uur ging zij naar een schouwburg, zij verliet die weer, om elf, zij reed in haar nieuwe, mooie Rolls naar haar hotel terug, en al die tijd had zij er niet het minste vermoeden van, dat zij gevolgd werd door een heel goed geklede heer met een donker uiterlijk, en die er uitzag als een Zuid-Amerikaan.

In een afschuwelijk humeur nam de filmster afscheid van haar sekretaris, die diep in de put zijn eigen kamer

opzocht.

Zij zelf had nauwelijks de deur gesloten en gegrendeld, of er werd zachtjes geklopt en de stem van een of ander kamermeisje op de gang zei:

— Miss Golding, daar is iemand van de politie, om u over een dringende zaak te spreken.

Else schrok hevig, maar schoof de grendels terug en het volgende ogenblik kwam er een man de kamer binnen, die ze dadelijk weer voor de deur schoof met de lakonieke opmerking:

— Dit is beter, zo kunnen wij ongestoord praten. U kent mij natuurlijk niet, maar dat is van minder belang. Ik kom hier in verband met het hals-snoer.

— Is het teruggevonden? vroeg Else verbaasd over het vrijpostige optreden van de man en heel ongerust over het antwoord.

— Nee, antwoordde de bezoeker, nu pas zijn hoed afzettend. Else zag een gebruid, knap, maar niet bepaald geruststellend gezicht, zij zag kleren, die wat al te elegant waren, en zij zag een paar gevaarlijke ogen.

Ongevraagd ging de bezoeker zitten, maar zo, dat hij tussen de deur en de bewoonster van dit vertrek zat, en verzocht haar met een elegant gebaar, ook plaats te nemen.

Maar de dreiging was nog altijd in zijn donkere ogen, toen hij op zachte toon begon:

— Het gaat dus om het halssnoer, miss Golding. Laat ik beginnen met u te waarschuwen, dat u geen beweging moet maken en ook niet moet roepen of zulke dwaasheden begaan, want die zal ik niet toelaten. Gisteren werd een snoer heel kostbare diamanten van u gestolen. Ik werd belast om ze te laten onderzoeken of ze echt waren; de rovers waren namelijk niet erg gerust op dat punt. Ik ging dus vandaag met het snoer naar een juwelier en hoorde, dat het vals was; en men liet mij er een zien, dat er als twee druppels water op leek. Ik wil wel erkennen, dat ik erg boos was, miss Golding. Ik zal het kort maken. Ik begon wat met een browning te spelen, maar kreeg geen gelegenheid het spelletje tot een goed einde te brengen, om welke redenen, dat zal u weinig interesseren. Dat echte snoer is natuurlijk van u, dat hebt u Juan Dodge, de juwelier in kwestie, in bewaring gegeven?

Else was niet in staat, dadelijk te antwoorden. Zij was doodsbлек geworden en vroeg bijna onverstaanbaar van schrik:

— Was u... was u bij de bandieten, die gisterennacht hier waren?

— Dat is te zeggen, ik heb niet meegedaan, ik ben meer hun zaakgelastigde. Zij zijn een beetje ordinair en nemen natuurlijk voor de handelstransacties iemand, die zich als een heer kan voordoen. Welnu, die heer ben ik. Maar, zoals gezegd, het is verkeerd afgelopen. Het is eigenlijk een heel ingewikkelde geschiedenis, maar ik heb geen zin en geen tijd om u alles te vertellen. De hoofdzaak is, dat uw echte snoer nog in de brandkast ligt van Dodge, en dat ik mijn fout wil herstellen.

Else was in een zeer benarde toestand. Zij wist absoluut niet of die man loog of de waarheid sprak. Raffles had haar verteld, dat het echte snoer van gravin Echevary in Los Angeles was en het toeval of het noodlot kon heel goed gewild hebben, dat de juwelier, die het bezat Dodge was.

Maar de Mexicaan maakte aan haar aarzelingen een ruw einde. Met de linkerhand schoof hij haar een blaadje

schrijfpapier toe, dat hij waarschijnlijk zelf uit de conversatiezaal van een van de schrijftafels had genomen, en ook een envelop, en met de andere richtte hij de loop van een browning op de vrouw, terwijl hij met een zachte fluisterstem, maar heel nadrukkelijk beval:

— Dodge moet uw handschrift natuurlijk kennen. Schrijf op dit papier van het hotel een kort briefje aan hem, waarin u hem verzoekt bringer dezès uw diamanten mee te geven. Het is de gemakkelijkste en de veiligste weg om ze in mijn handen te krijgen. Met valse rommel laten wij ons niet afschepen. En ik zou u aanraden het vlug te doen, want ik versta geen gekheid. Ik verzeker u, dat dit geen amoniakpistool is, maar een echte browning, voorzien van een geluiddemper. Mijn schot zou dus buiten de kamer niet eens gehoord worden. Neem dus deze pen maar en schrijf...

Juist op dit ogenblik werd er weer op de deur geklopt en een heel bekende stem vroeg klagelijk:

— Zullen wij geen vrede sluiten, Else?

De vrouw had de mond al geopend om te antwoorden, misschien wel om te schreeuwen, maar de browning maakte een verdachte, dreigende beweging, de Mexicaan leunde ver over de tafel en siste haar toe, nauwelijks verstaanbaar:

— Dat is je sekretaris. Zeg dat je hem niet ontvangen kunt, dat je in bed ligt, of het is met je gedaan.

En de vrouw, doodsbлек, maar wier hersens bliksemsnel werkten, zei met de stem van een zieke, en terwijl de donkere loop van het wapen geen centimeter van haar slaap verwijderd was:

— Ga slapen, Frans. Ik ben weer goed op je. Maar denk je er vooral nog even om, dat je eerst nog nummer Central West 10307 opbelt.

— Nummero Central West 10307 opbellen? herhaalde Frans verwonderd.

— Natuurlijk, dat hebben we toch vanmiddag afgesproken, ezel. We zouden haar vannacht nog opbellen. Vergeet je het vooral niet. Ga dan nu maar slapen.

— En je bent niet meer boos?

— Heus niet.

De voetstappen verwijderden zich als met tegenzin, de loop van het wapen zakte een beetje en de Mexicaan beval nors:

— Schrijf nu dat briefje en doe het vlug!

— Maar die echte diamanten zijn helemaal niet...

— Wat wilde je zeggen? De echte moeten toch jouw eigendom zijn. Je probeert me te bedriegen, ik zie het wel. Maar pas op, ik zal geen medelijden kennen, als je met trucs begint! Schrijf op dat briefje.

Aarzelend nam Else de pen, aarzelend doopte zij ze in de inkt en scheen na te denken over de juiste bewoordingen. De Mexicaan hield haar voortdurend scherp in 't oog, gebukt luisterend naar alle geluiden op de gang. Het liep al tegen één uur in de nacht, maar het was nog niet stil in het reusachtige hotel en eindelijk schreef Else, heel langzaam, telkens ophoudend om na te denken, het briefje aan de juwelier Dodge.

Toen het eindelijk klaar was nam de bezoeker het haar af, las het aan-

dachtig, vloeide het af, vouwde het op, deed het in de envelop en beval:

— Nu het adres!

Maar nog had Else de pen niet op het papier gezet of de deur van de badkamer ging geruisloos open en een man kwam de kamer binnen, en toen de Mexicaan hem hoorde was het al te laat, en was hem zijn browning uit de hand geslagen en tot in de verste hoek van de kamer geschoot.

Else slaakte een onderdrukte kreet en keek met schitterende ogen naar de net op het goede ogenblik opgedaagde helper, die zelf zijn revolver op de tandknarsende Mexicaan gericht hield en riep:

— Zo vlug al? Maar dat is een wonder.

— Helemaal geen wonder, miss Golding. U wist dat zo niet, maar het nummer Central West 10307 is er een van dit hotel, en ik was in een kamer van de tweede verdieping, omdat ik wel half en half vermoedde, dat u mij nodig zou kunnen hebben, zodra het vaststond dat mijn helpers deze schurk hadden laten ontsnappen. Wat jou betreft, loop voor me uit en geen grapjes, of je krijgt een kogel tussen de ribben.

HOOFDSTUK VII

ELSE IS TEVREDEN... EN RAFFLES OOK

Bij zijn post van de volgende ochtend vond mijnheer Dodge een briefje, tamelijk lakoniek opgesteld, waarin hij werd uitgenodigd, om negen uur in de ochtend met het valse snoer diamanten, dat nog in zijn bezit was, te willen verschijnen op het politiebureau van de wijk.

De uitnodiging was geschreven op een gedrukt formulier, zoals de politie ze in alle landen bij duizenden gebruikt en aan de echtheid ervan viel geen seconde te twifelen.

Maar mijnheer Dodge haalde er toch zijn oude boekhouder bij en vroeg kwaadaardig:

— Wat betekent dat nu, Hatch?

— Als ik het wist, zou ik het u zeggen, baas.

— Zouden ze de kerel hebben gevonden, die het echte gestolen heeft?

— Best mogelijk, baas.

— Als ik maar een flauw idee had, hoe die drommelse Mexicaan aan dat valse snoer gekomen is.

Hij liep wat heen en weer door zijn kantoor, sloeg met de vuist op de brandkast en riep:

— Dat het ooit zo ver komen moest, dat in die peperdure kast een nagemaakt vod zit. Een kast van Juan Dodge. Als het ooit bekend raakt, ben ik geblameerd. Niemand zal meer bij mij durven kopen. Ik kan je vertellen, Hatch, dat ik bijna geneigd zou zijn, het echte snoer prijs te geven, als ik nooit met een vals te doen had gehad.

— Maar dat gaat nu eenmaal niet, want u hebt het al prijs gegeven.

— Het is half negen, pak het vod maar in, dan zal ik in 's hemelsnaam maar gaan!

— Misschien hebben ze daar wel een goed bericht voor u, mijnheer Dodge.

— Ik hoop het, zuchtte de juwelier. Maar het enige goede bericht kan voor mij zijn, dat ze die twee schurken van agenten terug vinden.

— In uw plaats koos ik liever het gravend in een grote sneeuw witte zakdoek. Hebt u daar de sleutels?

— Hier op mijn tafel.

De oude Hatch nam de sleutelbos van de tafel en slofte naar de brandkast.

— Wordt je wat kippig op je oude dag, Hatch, vroeg Dodge scherper dan hij misschien gewild had.

— Dat is de sleutel van de wijnkelder, die je daar probeert.

De oude Hatch mompelde iets, stak de sleutel in het slot en vroeg toen verlegen:

— De combinatie, baas?

— Goede hemel, weet je dat ook al niet meer, riep Dodge ongeduldig uit.

— Het is al zo lang geleden, verontschuldigde de oude boekhouder zich.

Zonder iets te zeggen schoof Dodge hem ongeduldig opzij, verzette de combinatie van de cijferschijf, trok de kastdeur open, nam er een kartonnen doosje uit, opende het, keek er in en gromde:

— Daar is het vod. Pak het kostbare kleinood vooral goed in.

Hij gooide de kastdeur weer dicht, nam zijn hoed en zei knorrig:

— Zorg dat het over een kwartier klaar is.

En omdat mijnheer Hatch zijn zaakjes verstond, vond Juan Dodge ook precies vijftien minuten later, toen het nog maar vijf minuten voor negen was, het keurig ingepakte doosje op zijn bureau gereed staan. Hij liet het in zijn zak glijden, nam zijn wandelstok, sloot de deur van zijn kantoor en haastte zich toen naar het politiebureau.

Hij liet een van de agenten, in de wachtkamer voor de manschappen, de ontvangen oproep zien, de man bestudeerde het formulier en zei toen schouderophalend:

— Ik weet er niets van... mijnheer Dodge, met een convocatie.

De brigadier nam het papier op zijn beurt aan, bekeek het, haalde ook zijn schouders op en zei:

— Dat heb ik vast niet verzonden! Er staat niet eens een datumstempel op en evenmin een wijkstempel. Wie heeft dat ding weer zo slordig verzonden?

Er kwam geen antwoord.

En mijnheer Dodge, die haast had en niet gewend was, dat men hem liet wachten, zei, nijdig grommend als een hond:

— Het kan mij niet schelen, wie mij dat ding heeft toegestuurd. Laat me maar met de commissaris praten, die er in vermeld staat, en die me wil spreken over juwelen, zoals hier staat.

De brigadier zelf bracht mijnheer Dodge een trap op, klopte op een deur, die hij dadelijk daarna open deed en riep naar binnen, de bezoeker het formulier in de hand drukkend:

— Mijnheer Dodge voor commissaris Ramsay.

Een ongeduldig gezicht werd naar de bezoeker opgeheven, en een niet bepaald vriendelijke stem vroeg:

— Wat is er mijnheer Dodge?

— We hadden toch afgesproken, dat u rustig zouwt wachten op bericht?

— Is dit dan soms geen bericht? vroeg

de juwelier, de convocatie op het bureau gooiend.

Commissaris Ramsay nam het papier op, bekeek het met de grootste verbazing en zei:

— Dat heb ik nooit gedictieerd. Bovendien is het een ouderwets formulier, dat we al een maand al niet meer gebruiken. Laat eens zien: wat staat daar nu eigenlijk? U moet mij de valse juwelen laten zien? Ja, waarom? Hebt u ze bij?

Mijnheer Dodge gooide het doosje minachtend op tafel.

De commissaris sneed het touwtje door, wikkelde het papier los, nam het deksel op, keek mijnheer Dodge zeer onvriendelijk aan en zei:

— Wist u dat dit doosje leeg is?

— Leeg! stamelde mijnheer Dodge.

Hij rukte de telefoon van de haak en loeide:

— Hatch! Laat Hatch aan het toestel komen. Versta je niet? Is hij er niet? Waarom is hij er dan niet? Ziek?

Met een slag kletterde de hoorn weer op de haak.

De commissaris was ook niet direct in zijn humeur.

— Hebt u al een oplossing voor dat lege doosje, mijnheer Dodge?

— Zoek die zelf maar, antwoordde mijnheer Dodge grof, en met die woorden stormde hij de kamer weer uit, rolde meer dan hij liep de trap af en was binnen vijf minuten, hijgend en rood, weer in het kantoor achter de beroemde winkel.

— Wanneer is Hatch weggegaan, was zijn eerste vraag.

— Zowat een half uur geleden, mijnheer, even nadat u weg was. Maar vraagt u het hem maar zelf; daar is hij.

Als door een slang gebeten, draaide de juwelier zich naar de deur en daar stond Hatch, zwaaiend op zijn benen, groen van ellende en zei:

— Ik ben toch maar opgestaan en hier gekomen, mijnheer Dodge. Ik kon het niet hebben, dat u het zonder mij moest stellen.

— Toch nog hier gekomen? herhaalde Dodge. Jij hebt toch die flauwe grap

met dat lege doosje uitgehaald?

— Hoe komt u daarbij, mijnheer Dodge, vroeg de oude Hatch bevend. Ik ben net pas opgestaan, nog geen half uur geleden.

Mijnheer Dodge dacht te bezwijmen. Hij rende met dreunende stappen naar zijn kantoor, opende met trillende vingers de deur van zijn brandkast, en staarde als verbaasd in de holle, lege ruimte, achter de zware pantserdeur.

Toen greep hij als een dolle stier naar de telefoon en van dit ogenblik af is

het maar beter de woedende juwelier aan zijn lot over te laten...

Om elf uur in de ochtend kreeg Else Golding bezoek van een oude, keurig geklede heer in haar kleedkamer op het terrein van Paramount, die haar een doosje overhandigde met de glimlachend uitgesproken woorden:

— Hierin zult u de valse diamanten vinden, miss Golding, en ook de juist gerepareerde manchetknopen van mijnheer Bamberg, die ik niet graag voor mij zelf zou willen houden!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Geheim van het Lunapark

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennad zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kosten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :